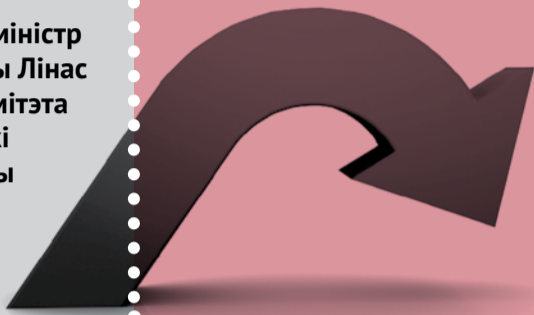

4 ДЗВЕРЫ ЕС ДЛЯ БЕЛАРУСІ АДЧЫНЕННЯ

Спецыяльна для НЧ: міністр замежных спраў Літвы Лінас Лінкявічус і сябра Камітэта нацыянальнай бяспекі і абароны Сейма Літвы Арвідас Анушаўскас

3 ЗДАНІ КРЫЗІСУ

11 СТУЖКІ – НОВЫЯ СІМВАЛЫ ПЕРАМОГІ

Напярэдадні 9 мая краіны СНД ахапіла новая мода – прыдумляць сабе новыя сімвалы Перамогі, непадобныя на георгіеўскія стужкі. Кожная экс-рэспубліка СССР імкліва абзаводзіцца сваім дызаінам

14–15 ШЛЯХІ УЛАДЗІМІРА СІЎЧЫКАВА

Умоўна жыццё кожнага з нас можна падзяліць на пэўную колькасць этапаў, праз якія мы крочым рознымі дарогамі. Вядомы пісьменнік і выдавец Уладзімір Сіўчыкаў прыгадвае шматлікія дарогі свайго жыцця...

Перамога — яна агульная

Подзвіг нашых ветэранаў бясспрэчны. Але не трэба ствараць ворагаў з былых саюзнікаў

Саргей ПУЛЬША

Святкаванне 70-годдзя перамогі ў Вялікай Айчыннай вайне ў нас набыло найшырэйшы размах. З гэтым ніхто не спрачаецца: трэба шанаваць ветэранаў, якія прайшлі вайну і выжылі, тым больш, што іх з намі застаецца ўсё меней і меней. Трэба не забывацца, чым была вайна, якім коштам далася перамога, і шанаваць загінулых за мір на нашай зямлі. Як салдатаў, так і мірнае насельніцтва.

Але сам працэс святкавання даты перамогі шмат у каго выклікае зараз нейкае ўнутранае адмаўленне. Таму што гэтае свята ператвараецца (ці яго свядома ператвараюць) у нейкі палітычна-прапагандысцкі спектакль.

Найперш варта адзначыць недарэчную «гераізацыю» перамогі. Прынамсі, некаторыя святочна-агітацыйныя плакаты выклікаюць непаразуменне. У Мінску, напрыклад, можна пабачыць немаўлят у пілотках з цацачнымі салдацікамі і слоганам: «Я буду героем, як і мой прадзед!». Альбо нейкія маляўкі ў ваеннай форме нібыта сядзяць за рулём ваеннай тэхнікі... Мажліва, такім чынам аўтары плакатаў імкнуліся паказаць «пераемнасць пакаленняў»? Дык гэта, па-мойму, не атрымалася.

Дзіця, якое плануе стаць «героем, як прадзед», успрымаецца так, нібыта мы рыхтуем наступнае пакаленне да новых войнаў. Нібыта героем можна стаць, толькі прайшоўшы праз вайну. «Мілітарызацыя» гераізму грае з грамадствам злыя жартачкі: адтуль узнікаюць найміты, «зьялёныя чалавечкі» і «Гіркiны-Стралковы», якія не нагуляліся ў вайнушку і шукаюць сапраўдных баявых дзеянняў,

каб сябе рэалізаваць. Ці трэба нам такое шчасце?

Дый сама «гераізацыя подзвігу» вельмі сумнеўная. Вайна — гэта не толькі і не столькі гераізм. Гэта кроў, пот, страх, самахвярнасць і гібель. А гераізм узнікае ўжо з пераадолення ўсяго гэтага. На вялікі жаль, пра гэтыя выпрабаванні і выклікі чалавеку «стваральнікі святочнага настрою» не згадваюць. А варта было б, хаця б для таго, каб крыху ацвярозіць тых, хто дагэтуль гераічна гуляе ў вайну.

Нам вельмі не хапае Васіля Быкава з ягонай «акопнай праўдай», за якую яго цкавалі да апошніх дзён.

Яшчэ адзін прыкры момант гэтых святаў — «прыватызацыя» перамогі. Маўляў, толькі «нашы дзяды» змагаліся і перамаглі ў гэтай вайне. Такого адмаўлення заслугаў іншых не было нават у часы халоднай вайны. Тады ЗША і Захад сапраўды былі «верагоднымі праціўнікамі», але ў той жа час ніхто не адмаўляў і не забываўся на знакамітую «сустрэчу на Эльбе». Між іншым, гэта дадала надзеі і на паразуменне паміж варагуючымі бакамі. Можна быць, памяць пра «сустрэчу на Эльбе» не дазволіла свету скаціцца да ядзернай вайны.

Зараз, з падачы расійскай прапаганды, усе, хто не прыедзе ў Маскву на святочны парад, — ледзьве не галоўныя ворагі. А ЗША і зусім «адмарозкі», якія імкнуцца «перапісаць» гісторыю перамогі, якая была здабытая, у тым ліку і дзякуючы гэтым самым ЗША. Можна, канешне, казаць, што «другі фронт» яны адкрылі запозна, што і без іх бы перамаглі, але кошт такой перамогі быў бы яшчэ даражэйшы.

Угадайма хаця б «лэнд-ліз». Па ім савецкай арміі ішлі не толькі харчы і тушонка. Знакаміты ас Аляксандр Пакрышкін большую частку вайны лётаў на амерыканскіх «Мустангу» ды «Аэракобры». У Эстонскім гістарычным музеі ёсць фота, дзе жыхары балгарскай Сафії

вітаюць савецкіх вызваліцеляў. А гэтыя вызваліцелі едуць па горадзе на брытанскіх танках «Валентайн».

Варта зазначыць, што «лэнд-ліз» пачаўся ўжо праз тры месяцы пасля нападу фашысцкай Германіі на СССР — 1 кастрычніка 1941 года, і гэтыя пастаўкі не спыняліся да канца вайны. Адных толькі амерыканскіх аўтамабіляў (памятаеце знакамітыя «Студэбекеры») у СССР за час вайны было пастаўлена амаль паўмільёна штук.

Подзвіг нашых ветэранаў ніхто не аспрэчвае. Але навошта ствараць ворагаў з былых саюзнікаў, зыходзячы з сучаснай прапагандысцка-палітычнай сітуацыі? Па тэлеканале РТР у навінавай праграме «Вести» як мінімум двойчы прайшоў сюжэт пра тое, што недзе ў Польшчы плануецца знесці помнік Ракасоўскаму. Прычым, гэтую «навіну» я бачыў у праграме і 2 мая, і 4 мая, — адзін і той жа сюжэт. То бок, гэта ўжо не навіна, а пра-

**Прыкры
момант гэтых
святаў —
прыватызацыя
перамогі**

паганда, наўмыснае стварэнне вобразу «ворага» з «няўдзячных палякаў». Нібыта не было ані паўстання ў Варшаўскім гета ў 1943-м, ані Арміі Людовай, ані Арміі Краёвай, ані Варшаўскага паўстання 1944 года. Дый увогуле пра Рух Супраціву ў акупаванай фашыстамі Еўропе ўжо ўсе забыліся.

А забывацца на саюзнікаў было б не варта. Мы ўсе памятаем і святкуем 4 ліпеня — дзень вызвалення Беларусі ад фашыстаў, бо менавіта ў гэты дзень у 1944 годзе быў вызвалены

Мінск. А 25 жніўня 1944 года быў вызвалены Парыж, прычым саюзнікам, якія высаджаліся ў Нармандыі 6 чэрвеня 1944 года, засталася толькі прыняць капітуляцыю рэшткаў фашысцкага гарнізону. Амаль уся Францыя была вызвалена менавіта сіламі Супраціву.

Карацей, прыхільнікам фразы «нашы дзяды ваявалі», за якой апошнім часам хаваюцца вялікадзяржаўныя амбіцыі, варта было б узгадаць — не толькі нашы дзяды ваявалі. Ваявалі яшчэ і дзяды іншых, і іх роля ў агульнай перамозе была не меншай.

Зараз ідзе шмат размоваў пра адказнасць за «фальсіфікацыю гісторыі» і «прыніжэнне ролі савецкага народа ў Вялікай Айчыннай вайне». Амагарам гэтых пастулатаў варта было б задумацца і пра прыніжэнне ролі саюзнікаў СССР. Тая перамога — не толькі нашая. Яна агульная. І забывацца на гэта таксама не варта.

НАВІНЫ РЭГІОНАЎ

ШКЛОЎ. Мясцовыя ўлады спужаліся круглага стала

Чальцы грамадзянскай ініцыятывы «Шклоўскі магістрат» і Магілёўскай абласной арганізацыі РГА «Таварыства беларускай мовы імя Францыска Скарыны» накіравалі ў Шклоўскі райвыканкам ліст з прапановай сумесна правесці круглы стол аб ролі мясцовага самакіравання і гісторыі Магдэбургскага права на шклоўскай зямлі.

У адказе з райвыканкама, падпісаным яго старшынёй Аляксандрам Бойкам, паведамілі, што заяўнікамі не выкананы патрабаванні Закона «Аб масавых мерапрыемствах у Рэспубліцы Беларусь» «у частцы належнага афармлення заявы, а менавіта: не пазначана канкрэтнае месца правядзення, крыніца фінансавання дадзенага масавага мерапрыемства, імя па бацьку, дата нараджэння і грамадзянскага арганізатара». Сыходзячы з гэтага ім прапанавана падаць заяўку ў адпаведнасці з законам, пасля чаго яна будзе разгледжана, і па ёй будзе вынесена рашэнне.

У выніку круглы стол, прысвечаны магдэбургскім традыцыям і мясцоваму самакіраванню на Магілёўшчыне, у якім прынялі ўдзел не толькі мясцовыя грамадскія актывісты, але і госці з Магілёва, Мінска, і нават з Францыі, у Шклове быў усё ж праведзены ў прыватным памяшканні.

МАГІЛЁЎ. Скарга ў пракуратуру на міліцыю

Галоўны рэдактар газеты «Наш Магілёў» Ігар Барысаў паскардзіўся на міліцыю ў абласную пракуратуру.

Супрацоўнікі міліцыі, даводзіць рэдактар, зацягваюць тэрміны праверкі і не аддаюць вынятыя кампутары. Ён просіць пракуратуру неадкладна вярнуць яму два кампутары, мадэм і нататнік, а таксама прыцягнуць службовых асоб да адказнасці за парушэнне яго правоў, а таксама парушэнне працэсуальных тэрмінаў пры правядзенні праверкі і яе зацягванне.

Апроч таго, галоўны рэдактар у сваёй скарге пазначае, што падчас агляду яго кватэры былі парушаны яго правы: міліцыя прыйшла са сваімі панятымі (студэнтамі ВНУ, якія праходзілі практыку ў органах МУС) і не дала магчымасці дачакацца незалежных панятых, падчас зачытвання правоў і абавязкаў не быў патлумачаны статус, у якім ён знаходзіўся, было адмоўлена ў допуску прадстаўніка, якім быў юрыст Аляксей Яўгенаў і які знаходзіўся ў гэты момант за дзвярыма, а таксама на рукі не было выдадзена ніякіх копіяў працэсуальных дакументаў аб аглядзе памяшкання і выманні аргтэхнікі.

Нагадаем, 12 сакавіка супрацоўнікамі міліцыі быў праведзены агляд прыватнай кватэры Ігара Барысава, падчас якога ў рэдактара былі канфіскаваны тры кампутары, мадэм, а таксама нататнік. Прычынай для візіту міліцыі стала заява дырэктара ААТ «Стужка» Сяргея Пятрова. Міліцэйская праверка праходзіць у межах арт. 188 ч. 2 КК РБ «Паклёп». Пятроў палічыў, што на сайце «Наш Магілёў» размешчана публікацыя, якая ўтрымлівае неспраўднёную інфармацыю.

ГОРКІ. «Адвечны» ремонт амфітэатра ў Горках

Культурна-забаўляльны цэнтр, пабудаваны ў Горках да «Дажынкаў», як стала вядома, аж да гэтага часу афіцыйна ў эксплуатацыю не здадзены.

Пра гэта ў эфіры тэлеканала СТБ распавяла намеснік старшыні Горацкага райвыканкама Наталля Карнеева: «Пабудаваны ён быў у кароткія тэрміны. Магчыма, гэта паўплывала на тое, што недзе былі парушаны тэхналогіі. Пакуль аб'ект не здадзены. Ідзе праца. Мы спадзяемся, што ён стане любімым месцам гараджан і ў хуткім часе будуць выпраўлены ўсе недахопы».

У сожэце, акрамя іншага, паведамляецца, што «амфітэатру, які пабудавалі ўсяго год таму, ужо спатрэбіўся капітальны ремонт. На яго будаўніцтва ўжо затрачана больш за 150 мільярд рублёў».

Меней за ўсё з гэтай нагоды турбуюцца будаўнікі: «Усе тэрміны вытрымліваюцца, 27 месяцаў, што адведзены на будаўніцтва, тшчэ не скончыліся». Культурна-забаўляльны цэнтр пакуль толькі дадае турбот мясцоваму кіраўніцтву. У такім выглядзе прыняць амфітэатр райвыканкам справядліва адмаўляецца.

Паводле regionby.org

Ад варот паварот

Марат ГАРАВЫ

У Мінску на плошчы Незалежнасці людзі ў цывільным не дазволілі актывістам Грамадзянскай ініцыятывы супраць беззаконня ў судах і пракуратуры перадаць свой зварот кіраўніку дзяржавы, які ў Доме ўраду выступаў са штогадовым пасланнем да беларускага народа і Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь.

Больш за 10 сяброў ініцыятывы з Мінска, Крупак, Бабруйска і вёскі Цёмны Лес, што на Дрыбіншчыне (Магілёўская вобласць), — людзей сталага веку, пацярпелых ад асабліва цяжкіх злачынстваў, нязгодных з пастановамі судоў

па сваіх грамадзянскіх справах і крымінальных справах сваіх блізкіх, каля адзінаццаці гадзіны рушылі ад Галоўпаштаму да Дому ўраду.

Пенсіянеры трымалі ў руках 41-ы за апошнія восем гадоў зварот да кіраўніка дзяржавы з меркаваннямі Камітэту па правах чалавека ААН ад 17 красавіка 2014 года, у якіх пацверджана парушэнне Рэспублікай Беларусь правоў яе грамадзян на свабоднае выказванне сваіх думак і на мірныя сходы, Канстытуцыю Рэспублікі Беларусь, скаргі грамадзян у органы суда і пракуратуры, а таксама адпіскі з гэтых дзяржаўных структураў.

У чарговым звароце да Аляксандра Лукашэнкі заяўнікі падкрэслілі, што на іх абгрунтаваныя канкрэтныя пытанні ў органы суда і пракуратуры службовыя асобы гэтых дзяржаўных устаноў працягваюць даваць фармальныя адпіскі.

Пенсіянеры звярнуліся да кіраўніка дзяржавы з просьбай

аб сустрэчы з імі ці іх прадстаўнікамі — Тамарай Сяргей, Валянцінай Каваленка і Любоўю Санкевіч. На думку заяўнікаў, такая сустрэча неабходная, каб цалкам пазбавіцца ад праблемы адпісак, якія не дазваляюць людзям вырашаць іх канкрэтных справы.

Аднак на падыходзе да Дому ўраду пенсіянеры былі затрыманыя людзьмі ў цывільным, якія не пусцілі заяўнікаў да Аляксандра Лукашэнкі. Грамадзяне свой 41-ы зварот да кіраўніка дзяржавы накіравалі поштай.

Раней грамадскія актывісты тройчы спрабавалі падчас выступу Аляксандра Лукашэнкі са штогадовым пасланнем да беларускага народа і Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь перадаць свае звароты наокоп праблемы адпісак. Аднак усе гэтыя спробы былі марнымі. У 2011 і 2013 гадах мелі месца затрыманні журналістаў незалежных СМІ, якія суправаджалі грамадскіх актывістаў.

Мікалая Статкевіча перавялі з калоніі ў турму

Экс-кандыдата ў прэзідэнты, палітвязня Мікалая Статкевіча, які адбываў пакаранне ў Шклоўскай калоніі, зноў перавялі турму. Суд, які праходзіў у Шклоўскай калоніі 4 мая, прызнаў палітвязня вінаватым у парушэнні рэжыму ўтрымання.

Працэс праходзіў у закрытым рэжыме, а на пасяджэнне пусцілі толькі жонку Мікалая Статкевіча — Марыну Адамовіч. Не трапілі на суд ні праваабаронцы, ні нават назіральнік ад АБСЕ.

Сам палітвязень выглядае і пачуваецца нармальна. Пра гэта «Еўрарадыё» паведаміла пасля суда Марына Адамовіч. «Як і чакалася, — сказала яна, — суддзя Баранцава прыняла рашэнне задаволіць прадстаўленне адміністрацыі Шклоўскай калоніі і перавесці Міколу на турэмны рэжым да канца тэрміну. Вы-

глядае ён нармальна, але ўвесь стаў сівы».

Калі ў шклоўскай калоніі № 17 адбывалася закрытае судовае пасяджэнне па справе аб замене ўтрымання палітвязня з калоніі на турэмны рэжым, у Брэсце ў розных месцах з'явіліся расцяжкі «Свабоду Статкевічу!» і партреты палітвязня.

Такім чынам неаб'якава да лёсу Мікалая Статкевіча гараджане падтрымалі экс-кандыдата ў прэзідэнты.

У 2011 годзе Мікалай Статкевіч — адзін з усіх кандыдатаў — атрымаў найбольшы тэрмін зняволення — 6 гадоў. Палітыка затрымалі ўноч пасля прэзідэнц-

кіх выбараў 2010 года, калі ён быў кандыдатам у прэзідэнты.

Статкевічу некалькі разоў прапаноўвалі напісаць прашэнне аб памілаванні на імя Аляксандра Лукашэнкі, але ён адмаўляўся. Пакаранне адбываў спачатку ў Шклоўскай калоніі, затым у Магілёўскай турме № 4, а затым зноў у Шклоўскай калоніі, куды быў пераведзены ў студзені 2015 года. Зараз судом вызначана, што астатні тэрмін пакарання палітык правядзе ва ўмовах «крытай» турмы № 4 у Магілёве.

Тэрмін пакарання Статкевіча заканчваецца праз 1 год і 7 месяцаў.

Супраць вольніцы ў інтэрнэце

Улады плануюць узмацніць адказнасць за каментары на сайтах.

Падрыхтаваны праект указу аб адказнасці ўладальнікаў інтэрнэт-рэсурсаў за інфармацыю, якая на іх размяшчаецца. Асобныя інтэрнэт-рэсурсы выклікаюць сур'езныя пытанні ў Міністэрства інфармацыі.

Пра гэта паведаміла на прэс-канферэнцыі міністр інфармацыі Лілія Ананіч.

Паводле міністра, пакуль не ўсе ўладальнікі інтэрнэт-рэсурсаў прынялі меры, каб прадукацыя, якая размяшчаецца на іхніх сайтах, у поўнай меры

адпавядала нацыянальнаму заканадаўству. Інфармацыя павінна быць дакладнай, спрыяць развіццю грамадства і не наносіць шкоды нацыянальным інтарэсам, што абумоўлена канцэпцыяй нацыянальнай бяспекі. Асобныя інтэрнэт-рэсурсы выклікаюць пытанні з боку Міністэрства інфармацыі, адзначыла Лілія Ананіч.

Закон аб СМІ прадугледжвае адказнасць уладальнікаў інтэрнэт-рэсурсаў. Вядзецца праца па ўстанаўленні ўладальнікаў тых рэсурсаў, якія працуюць па-за зонай бу. Усе, хто працуе ў нацыянальнай прасторы, роўныя перад законам. Таму кантроль за выкананнем заканадаўства будзе распаўсюджвацца на ўсе

даступныя інтэрнэт-рэсурсы на тэрыторыі краіны, паведамляе БелТА.

Паводле закону аб СМІ, уладальнікі інтэрнэт-рэсурсаў нясуць адказнасць і за каментары на рэсурсе. Пры гэтым, калі грамадзянін палічыць, што яго абразіў канкрэтны аўтар каментару, і гэта будзе ўстаноўлена, то ён мае права звяртацца па абарону сваіх законных правоў.

Яна адзначыла, што ўжо закрыты доступ да прадукцыі 18 сайтаў, якія выкарыстоўваліся для прапаганды наркотыкаў, ужывалі ненарматыўную лексіку. І гэтая праца будзе працягнутая, цытуе Ананіч БелаПАН.

Паводле «Радые Свабода»

ТЫДНЁВЫ АГЛЯД

Здані крызісу

Сяргей САЛАЎЕЎ

Аляксандр Рыгоравіч яшчэ ў пасланні народу і парламенту адзначыў, што варта зноў замарозіць цэны. Але ў пасланні цымяна прагучала, што разам з цэнамі трэба замарозіць і заробкі. Зараз кіраўнік сінявокай выказаўся пра гэта больш канкрэтна.

трэба яшчэ. І з гэтым «яшчэ» — праблема. Так, кіраўнік Нацбанка Павел Калаур зазначыў, што «перамоўны працэс Беларусі з Антыкрызісным фондам ЕўрАзЭС аб новай краінавай праграме знаходзіцца ў пачатковай стадыі».

У студзені Нацбанк, зыходзячы з бягучай сітуацыі на той момант, сцвярджаў, што Беларусь не выцягне ў 2015 годзе абслугоўванне знешняга доўгу, што прадугледжвае выплату \$4 мільярдаў, без дадатковага прыцягнення мінімум \$3 мільярдаў. Але прайшлі чатыры месяцы, і зараз, паводле Калаура, Беларусі неабходная значна меншая сума. Якая сума, Калаур не прызнаўся. «Канчатковае рашэнне (па суме крэдыту) будзе прымацца зыходзячы з магчымасцяў фонду і патрэбаў Беларусі», — сказаў Калаур.

Шкада толькі, што ў гэтай структуры — АКФ ЕўрАзЭС, — рэпутацыя краіны, як кажуць, «падмочаная». Мы ў 2011 годзе бралі ў іх крэдыт у абмен на абяцанкі рэформы эканомікі, і нічога з гэтых абяцанняў не выканалі. Таму нам не далі апошні транш з таго крэдыту ў \$440 мільёнаў. З чаго мы маем надзею, што АКФ ЕўрАзЭС нас пракрэдытуе яшчэ раз — невядома.

Тым больш, што рэформаў у нас не прадбачыцца, ад «сацыяльна арыентаванай мадэлі» мы адмаўляцца не збіраемся. Доказ таму прагучаў на той жа сустрэчы са Шчоткінай. Лукашэнка запатрабаваў захаваць калектывы на буйных прадпрыемствах Мінпрама, якія зазналі сэння праблемы.

«Гэтая праблема больш за ўсё тычыцца міністра прамысловасці. Але хацеў бы і вас папярэдзіць, каб вы ва ўрадзе за гэтым пытаннем паназіралі і ажыццявілі кантроль. У нас на некаторых даволі буйных прадпрыемствах па пэўных прычынах, не буду іх называць, мы ўжо не аднойчы пра гэта казалі, склалася вельмі напружаная сітуацыя, абставіны. Мы ні ў якім выпадку не павінны дапусціць таго, каб іх страціць. Гэта выключана», — запатрабаваў Лукашэнка.

«Самая галоўная мера, і вы павінны за гэтым сачыць, — захаваць працоўныя калектывы. Крызісы калі-небудзь скончацца, але калі выходзіш з крызісу і

на тваю прадукцыю ёсць попыт, а няма працоўнага люду, няма працоўнага класа, які вырабляў гэтую прадукцыю, тады бяда. Таму любымі спосабамі і сродкамі трэба захаваць працоўныя калектывы, зрабіць усё для таго, каб людзі працавалі. І не на склад», — агучыў Лукашэнка чарговую невыканальную задачу.

Як можна захаваць працоўны калектывы? Толькі выплочваючы яму заробак. А які можа быць заробак, калі, па словах таго ж Калаура, валютныя запасычанаўнасці найбуйнейшых беларускіх прадпрыемстваў складаюць каля \$10 мільярдаў? Гэта ж поўны кошт будаўніцтва Астравецкай АЭС з двума рэактарнымі блокамі! Альбо сума, у два разы перавышаючая золатавалютныя рэзервы краіны!

Па словах Калаўра, гэтая запасычанаўнасць тычыцца 106 прадпрыемстваў Беларусі. «Мы вырашылі паглядзець, ці ў стане гэтыя прадпрыемствы выконваць свае абавязальствы. Тым больш што прыкладна палова абавязальстваў (з \$10 мільярдаў) павінна быць пагашана ў 2015 годзе», — адзначыў Калаур.

То бок, насамрэч, грошы нам патрэбныя, і вельмі патрэбныя. Калі «тэрміновыя» пазыкі прадпрыемстваў, якія, як ужо было сказана, супастаўляльныя з ЗВР Беларусі, не будуць сплочаныя, гэтая нацяжка накаўтуе ўдар па банкаўскай сістэме. Банкі абвалюцца ўслед за прадпрыемствамі, людзі зноў пабягуць здымаць уклады, пераводзіць іх у валюту і... Сцэнар такога крызісу нам ужо тройчы знаёмы. Так што не паспеем мы выкараскацца з валютнага крызісу 2014–2015, як узнікне крызіс «канца 2015-га».

Калі ўсё будзе па-ранейшаму, гэты крызіс можа ўзнікнуць напрыканцы фінансавага года, калі прадпрыемствы пачнуць пагашаць пазыкі і выплочваць падаткі, а рабіць гэта будзе няма чым. Але галоўнае, пэўна, што гэта адбудзецца ўжо пасля прэзідэнцкіх выбараў у лістападзе гэтага года.

Пра рост заробкаў у гэтай сітуацыі сапраўды казаць не выпадае — дай Божа захаваць тое, што ёсць. А ўраду трэба будзе моцна пачухаць патыліцу, каб не дапусціць развіцця крызіснага сцэнару. Ці прыдумаюць яны нешта новае?

ПАЛІТЫКІ ТЫДНЯ

Андрэй Дзмітрыеў
Выконваючы абавязкі кіраўніка кампаніі «Гавары праўду!» паабяцаў, што апазіцыя хутка пазбавіцца іміджу лузераў.

Прынамсі, такая задача пастаўлена перад ініцыятывай «Народны рэферэндум» у 2015–2016 гадах.

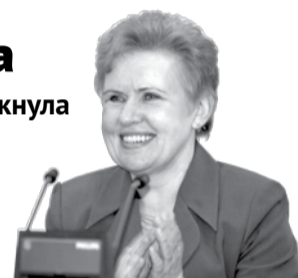
«Вельмі важнай задачай у ходзе гэтых выбараў будзе змена іміджу апазіцыі. Трэба выйсці з гэтай дэпрэсіі і смутку, з гэтых пастаянных жалобных спеваў, і паказаць, што мы — адэкватныя і цікавыя, мы — тыя, да каго хочацца далучацца, з кім хочацца быць побач, мы — пазітыўныя, і ў нас ёсць бачанне будучыні, у якой кожнаму ёсць месца. Гэта тая задача, якую мы хочам вырашыць, каб людзі пасля выбараў сказалі, што апазіцыя цяпер іншая, што гэта цікавыя людзі, з якімі хочацца мець зносіны, што яны не зомбі», — заявіў палітык.

І дадаў: «Мы хочам зрабіць іншую кампанію, не класічную апазіцыйную кампанію, дзе ўсё адразу прапісана. Гэта не значыць, што мы не будзем казаць пра палітвязняў — безумоўна, будзем. Але казаць можна па-рознаму. Трэба паказаць, што ў апазіцыі ёсць нармальныя людзі».

Пазбавіцца іміджу лузераў можна толькі выйграўшы выбары. Ці наважыцца «Народны рэферэндум» змагацца сур'ёзна?

Лідзія Ярмошына

Кіраўнік ЦВК у эфіры БТ намякнула на тое, што пяты прэзідэнцкі тэрмін стане апошнім для Аляксандра Лукашэнкі.

Яна прапанавала асобам з прэзідэнцкімі амбіцыямі неадкладна пачынаць іміджавыя і не толькі трэніроўкі для мас-стартаў у прэзідэнцкай кампаніі 2020 года.

Паводле яе слоў, пачаўшы падрыхтоўку сэння, любы грамадзянін за пяць гадоў можа дамагчыся такой пазнавальнасці ў краіне, якая дазволіць яму ўдзельнічаць і перамагчы ў прэзідэнцкай кампаніі. «Калі ты збіраешся пайсці на выбары, то ствары за пяць гадоў да выбараў блог у інтэрнэце, займай фрэндаў, вядзі шырокую перапіску, абмяркоўвай усё — ад зэтральнай пастаноўкі да ЧС па хакеі. Будзь усюды. І ты паступова станеш вядомым, дарэчы, абсалютна бясплатна практычна. І на дзяржаву няма чаго наракаць. Галоўнае — атрымаць той аўтарытэт, які неабходны кандыдату, каб ён быў на слыху», — сказала кіраўніца ЦВК.

Ярмошына даўно ўзначальвае ЦВК па перабранні Лукашэнкі і, пэўна, дасведчаная аб планах свайго патрона. Параду аб падрыхтоўцы да выбараў яна дае ўпершыню, што дазваляе рабіць розныя здагадкі.

Юзары і Маймуна

Беларускія ўдзельнікі «Еўрабачання» Юзары і Маймуна рыхтуюцца да конкурсу ў рэжыме жорсткай эканоміі. Як піша «Камсамольская праўда ў Беларусі», на падрыхтоўку беларускіх выканаўцаў да конкурсу выдаткавалі ўсяго \$20 тысяч.

Акрамя кіпрыецкага спевака і кампазітара Алекса Панайі, у камандзе толькі беларусы. Бэк-вакалістаў «скралі» ў спевака Тэа, рэжысурай нумара зоймецца дырэктар подыум-школы вядомага мадэльнага агенцтва Ніна Драко, якая звычайна выступае ў ролі рэжысёра-пастаноўшчыка модных паказаў, над касцюмамі працуюць беларускія дызайнеры Ганна Герт і Вольга Бухал.

Праезд-пражыванне-харчаванне беларускай дэлегацыі на «Еўрабачанні» забяспечвае Белтэлерадыёкампанія. Астатняе — за кошт артыстаў. Юзары і Маймуна вырашылі не везці за мяжу ні спіртное, ні прысмакі і не марнаваць грошы на выпуск кампанію дыскаў. У якасці прома-прадукцыі яны выпусцілі абмежаваную колькасць флэшак з кліпам на сваю песню «Time» і вырашылі выдаткаваць пару тысяч долараў на 1000 паштовак, 300 нататнікаў з буклетамаі, 100 маек і 200 ультрамодных электронных гадзіннікаў з зашпількай-флэшкай.

Кліп абышоўся беларускім удзельнікам у 15 тысяч еўра, з іх каля 2 тысяч сышло толькі на стварэнне гіганцкіх пясочных гадзіннікаў. На гэтыя выдаткі Юзары і Маймуна не шкадуецца, бо кліп ужо паглядзелі 800 тысяч чалавек на YouTube. Але і смеціць грашыма яны не збіраюцца — кожная капейка ў дуэта на рахунку, а гэты самы рахунак вядзе муж і прадзюсар Маймуны Андрэй Мурашка.

Дзверы ЕС для Беларусі адчыненыя

Аксана КОЛБ

Агрэсія Расіі супраць Украіны прымусіла іншых суседзяў задумацца наконт сваёй будучыні. Наколькі рэальная расійская пагроза для Літвы? Якое месца ў знешняй палітыцы гэтай краіны і ЕС будзе займаць Беларусь? На гэтыя і іншыя пытанні спецыяльна для НЧ адказалі міністр замежных спраў Літвы Лінас Лінкявічус і сябра Камітэта нацыянальнай бяспекі і абароны Сейма Літвы Арвідас Анушаўскас.

Было б вар'яцтвам выпрабаванне моц НАТО

Вайна ва Украіне, выкраданне эстонскага супрацоўніка спецслужбаў, пастаянныя правакацыі ў паветранай прасторы краін Балтыі — усе гэтыя дзеянні Расіі непакояць яе суседзяў. Але ці рашыцца Пуцін на адкрытую агрэсію супраць краіны — чальца НАТО?

«Вар'яцтва, канешне, не мае межаў, але самым вялікім вар'яцтвам было б зараз выпрабаванне моц НАТО, — лічыць міністр замежных спраў Літвы Лінас Лінкявічус. — Усё ж такі Літва — сябра ЕС і НАТО, у нас іншыя гарантыі бяспекі, мы можам пачувацца больш абароненымі, чым, скажам, Грузія ці Малдова. Але нашы грамадзяне не адчуваюць сябе спакойна, калі бачаць, што адбываецца. А адбываецца тое, што не ўваходзіць ні ў якія рамкі міжнароднага права. Тое, што пасярод Еўропы ў XXI стагоддзі вядзецца агрэсія супраць дзяржавы, якая з'яўляецца сябрам Савета бяспекі. А гэта стварае вельмі небяспечны прэцэдэнт. Прэцэдэнт, на які мы (ЕС і НАТО) павінны адэкватна рэагаваць. Мы не зрабілі гэта пасля 2008 года ў Грузіі. У выніку зараз бачым акупацыю часткі Грузіі... Магчыма, ёсць разлікі, што і зараз мы адступім ці паслабім ціск. Таму зараз шмат што залежыць ад нашай рэакцыі, ад нашага адзінства. Я думаю, будзе вялікай памылкай зменшыць ціск на Расію. Але гэта не выключана».

«Пагроза расійскай агрэсіі сапраўды існуе, але колькі яна можа рэалізавацца, гэта ўжо іншае пытанне. І хаця наўпростай агрэсіі ў бліжэйшы час мы не чакаем, ускосная пагроза існуе, — лічыць Арвідас Анушаўскас, прадстаўнік Камітэта нацыянальнай бяспекі і абароны (КНБА). — Але для гэтага мы і працуем, каб нейтралізаваць падобныя пагрозы. За апошнія два месяцы ў Літве было прынята некалькі законаў, якія значна ўмацавалі нашу бяспеку. Напрыклад, цяпер ёсць закон, які рэгламентуе дзеянні нашых вайскоўцаў і ўзаемадзеянне іншых службаў на выпадак існавання

Арвідас Анушаўскас

Сябра Камітэта нацыянальнай бяспекі і абароны (КНБА). Літоўскі гісторык, журналіст, пісьменнік, грамадскі і палітычны дзеяч. Даследчык генацыду, тэрору і дзейнасці спецслужбаў. Аўтар 26 кніг. Аўтар сцэнараў серыі дакументальных фільмаў пра сакрэтныя архівы XX стагоддзя.

Лінас Антанас Лінкявічус

Міністр замежных спраў Літоўскай рэспублікі са снежня 2012 года да сённяшняга дня. Экс-міністр абароны Літвы, кіраўнік прадстаўніцтва Літвы ў НАТО (1997–2000), пастаянны прадстаўнік Літвы ў НАТО (2005–2011). Надзвычайны і паўнамоцны пасол Літвы ў Беларусі (ліпень-снежань 2012).

ўскоснай пагрозы і з'яўлення так званых «зялёных чалавечкаў». Акрамя таго, мы вярнулі тэрміновую службу ў войску. Цяпер хлопцы ва ўзросце 19–26 будуць праходзіць 9-месячную вайсковую службу. Прынята і распрацоўваецца яшчэ шэраг мер, якія дазваляць умацаваць сістэму бяспекі Літвы. Аднак заўважу, што той ваенны патэнцыял, які існуе ў Калінінградскай вобласці, нясе пагрозу не толькі Літве».

Рускамоўныя не будуць разменнай манетай

Тэма дыскрымінацыі рускамоўнага насельніцтва не сыходзіць з павесткі дня расійскіх СМІ ўжо не першае дзесяцігоддзе, але пасля вайны ва Украіне яна набыла іншае гучанне. Ці магчыма выкарыстанне лозунга абароны рускамоўных для эскаляцыі сітуацыі ў Літве?

«Творчы падыход не мае межаў. Аказваецца, можна абараняць рускамоўных нават у Крыме, дзе іх большасць, — сумна жартуе Лінас Лінкявічус. — Але ў Літве, думаю, няма ўмоў для гэтага, таму што руская нацыянальная меншасць у Літве добра інтэграваная. Усе рускія — грамадзяне Літвы. Думаю, імі вельмі цяжка будзе маніпуляваць. Хаця, канешне, калі пастарацца, магчыма. Асабліва, калі ўлічыць прапаганду, што вядзецца з расійскіх СМІ, і нават непрыхаваную хлусню. Таму нам таксама трэба працаваць. І найперш ствараць альтэрнатыўныя крыніцы інфармацыі».

З міністрам згодны і прадстаўнік КНБА. «Рускамоўнага насельніцтва ў Літве няма, але яго інтэграцыя ў грамадства даволі высокая, нават у параўнанні з польскамоўным. Асабліва гэта тычыцца маладога пакалення. Канешне, у Літве ёсць людзі, якія з настальгіяй глядзяць на савецкае мінулае, але яны ёсць і сярод рускіх, і сярод літоўцаў. Лічу, што рускамоўнае насель-

ніцтва як разменную манету ва ўмовах Літвы выкарыстаць даволі цяжка. Хаця прадстаўнікі і сакрэтныя, і дыпламатычныя службы Расіі стала над гэтым працуюць. На іх поўным утрыманні, напрыклад, знаходзіцца частка рускамоўных актывістаў. Вядзецца праца па прасоўванні іх у органы самакіравання, іншыя палітычныя інстытуты. Але будучая стабільнасць ці нестабільнасць сітуацыі ў Літве ад іх не залежыць. Але мы таксама вядзем працу. І, напрыклад, віртуальную спробу ўтварэння так званай Віленскай народнай рэспублікі разглядаем як дэзынтэграцыю дзяржавы і распальванне міжнацыянальнай варожасці, таму пачалі расследаванне», — адзначыў Арвідас Анушаўскас.

Па меркаванні міністра Лінкявічуса, супрацьстаяць пагрозам з боку Расіі, і не толькі ваенным, але і кібернетычным, энергетычным, інфармацыйным, можна толькі пры наяўнасці паслядоўнай, прыныцповай і адзінай пазіцыі краін Еўрасаюза адносна выканання норм міжнароднага права. «У нас няма мэты эскаляцыі напружанасці, — падкрэсліў спадар Лінкявічус. — Расія — наш сусед, і мы хочам нармальна з ёй супрацоўнічаць, развіваць культурныя сувязі, гандаль, што выгодна абодвум бакам. І мы заўсёды будзем першымі, хто выступае за нармальныя адносіны з Расіяй. Але гэтыя адносіны павінны будавацца на прыпынках міжнароднага права».

Пытанне палітвязняў не здымаецца

Як вядома, 29 красавіка Беларусь атрымала афіцыйнае «раўнапраўнае» запрашэнне на саміт Усходняга партнёрства, што адбудзецца ў Рызе 21–22 мая. А на наступны дзень, 30 красавіка, на рахунак Міністэрства фінансаў Беларусі прыйшло 110 мільёнаў долараў доў-

гачаканага расійскага крэдыту «ў мэтах умацавання сяброўскіх адносін паміж дзвюма дзяржавамі». Якіх яшчэ «сяброўскіх» крокаў чакаць Беларусі? Хто паедзе на Рыжскі саміт? І колькі Беларусь наблізіцца да Еўропы? Ад адказаў на гэтыя пытанні шмат у чым залежыць бліжэйшая будучыня нашай краіны і рэгіёна ў цэлым.

«У Рызе плануецца падпісанне дамовы пра спрашчэнне візавага рэжыму і рэадмісію, — адзначае Арвідас Анушаўскас. — Гэта дамова прапанавана Беларусі яшчэ ў 2011 годзе, але дасюль была без увагі. Так атрымліваецца, што стасункі з ЕС актывізуюцца напярэдадні прэзідэнцкіх выбараў у Беларусі. Так было перад выбарамі 2010 года, так ёсць зараз. Але пасля выбараў сітуацыя звычайна замарожваецца. Таму нам бы не хацелася, каб гэта паўтарылася. Еўрапейскі саюз, калі Беларусь пойдзе на сустрэчу, не збіраецца зачыняць дзверы. Пакуль мы глядзім на гэтыя геапалітычныя працэсы пазітыўна. Беларусь заняла даволі прагматычную пазіцыю ў адносінах да сітуацыі ва Украіне. ЕС, асабліва пры старшынстве Латвіі, заняў прагматычную пазіцыю ў адносінах да Беларусі. Але, калі глядзець на перспектыву развіцця Беларусі ў напрамку дэмакратыі, то тут спрашчэнне візавага рэжыму не адыгрывае важнай ролі. Самая важная роля належыць самім грамадзянам Беларусі, іх жаданню бачыць сваю краіну дэмакратычнай».

ЕС вядзе розныя формы дыялогу з краінамі Усходняй Еўропы. Не апошняе месца займае і праект Усходняга партнёрства. «У праекце Усходняга партнёрства — шэсць краін з рознымі амбіцыямі і падыходамі, і ў гэтым яго характэрна. Пасля саміту ў Рызе мы выпрацуем дыферэнцыйны падыход да кожнай краіны, каб было магчыма выкарыстоўваць розныя формы супрацоўніцтва, у

залежнасці ад матываванасці і глыбіні адносін, якіх бы хацелі гэтыя краіны. Некаторыя жадаюць уступіць у ЕС, некаторыя — толькі супрацоўнічаць. Мы павінны да кожнай краіны падабраць ключ, каб усе бакі засталіся задаволеныя і быў вынік», — кажа Лінас Лінкявічус.

«Мы заўсёды лічылі, што з Беларуссю трэба весці дыялог. І толькі з дапамогай дыялога можна ўздзейнічаць на партнёра. Але ўсё гэта не здымае традыцыйных пытанняў, у прыватнасці, пытанні палітычных зняволеных, — падкрэслівае міністр замежных спраў Літвы. — Мы не заплюшчваем вочы на тыя моманты, якія заўсёды крытыкуем, але ў той жа час гэта не павінна перашкаджаць дыялогу. Такая складаная сітуацыя. Мы вельмі цэннім пазіцыю Беларусі адносна непрызнання акупацыі Паўднёвай Асеціі і Абхазіі, адносна непрызнання анексіі Крыма, адносна расійскага эмбарга — гэта тыя моманты, на якія мы павінны звярнуць увагу».

Асноўны прыярытэт — незалежнасць

Ці магчымы ў нас украінскі сцэнар, калі раптам Беларусь зробіць сваім прыярытэтам еўрапейскі напрамак? Гэта пытанне, я думаю, задавалі сабе не толькі ўдумлівыя чытачы НЧ, але і беларускія ўлады. А ці магчыма ўвогуле змяненне геапалітычных прыярытэтаў?

Адназначных адказаў на гэтыя пытанні няма. Арвідас Анушаўскас не выключае адмоўнай рэакцыі Расіі на збліжэнне Беларусі з ЕС: «Беларусь — не Украіна, тут у Расіі зусім іншыя пазіцыі, і даволі актыўныя, — лічыць прадстаўнік Камітэта па нацыянальнай бяспекі і абароне. — Таму асноўная лінія, якой мы будзем прытрымлівацца, — захаванне беларускага суверэнітэту. Гэта і для Беларусі — асноўны прыярытэт. Бо калі пуцінскі рэжым уключыць Беларусь у свой склад на любых умовах, сітуацыя на мяжы з ЕС істотна зменіцца. І мы будзем вымушаны ўмацоўваць свае вайсковыя пазіцыі».

«Мы павінны дабівацца таго, каб вырашала лёс Беларусі не Расія ці хтосьці іншы па ўласных правілах, а каб усё адбывалася на аснове міжнароднага права. Пакуль што аказалася, што недастаткова дзяржаве проста выбраць сваю будучыню і верыць, што гэта права будучы ўсе паважаць. Свой выбар, аказваецца, яшчэ трэба абараніць. Пасля сітуацыі ва Украіне стала ясна, што мы павінны дапамагчы такім краінам абараніць свой выбар. Мы павінны прымусіць Расію дзейнічаць згодна з прыпынкамі міжнароднага права. Калі мы гэта зможам, украінскага сцэнару ў Беларусі не будзе. А калі мы правым слабасць, то перадумовы для ўзнікнення такіх сітуацый узнікнуць не толькі ў Беларусі. Ёсць яшчэ, напрыклад, Малдова. Таму, паўтаруся, ЕС павінен праявіць адзінства і цвёрдасць».

Пакаянне дзеля замірэння

Генадзь КЕСНЕР

Упершыню перад жыхарамі за злачынствы нацыстаў у Беларусі падчас Другой сусветнай вайны прабачэння ад імя германскага ўраду папрасіў высокапастаўлены чыноўнік гэтай краіны. Згадаць ахвяры страшэннай трагедыі ХХ стагоддзя ў Мінск прыехалі больш за 200 жыхароў Германіі, Чэхіі, Аўстрыі, Ізраіля, Англіі. Былі тут і сваякі тых, хто палёг у самым жahlівым на тэрыторыі былога СССР канцлагеры «Малы Трасцянец».

1 –5 мая ў Беларусі ладзіліся мемарыяльныя мерапрыемствы «Помнім дзеля агульнаеўрапейскай будучыні», прымеркаваныя да 70-годдзя Перамогі над гітлераўскім нацызмам. Арганізатарамі выступілі Мінскі міжнародны адукацыйны цэнтр імя Яханэса Раў і Дортмундскі міжнародны адукацыйны

цэнтр разам з Нямецка-расійскім Форумам, Евангелічнай царквою Нямецчыны, Фондам «Заходне-Усходнія сустрэчы», Саюзам «Дамы замест Чарнобыля», Міжнародным аб'яднаннем народных універсітэтаў ды іншымі ўдзельнікамі з Нямецчыны ў супрацоўніцтве з партнёрамі з Беларусі, Ізраіля, Чэхіі ды Аўстрыі.

Замежныя госці наведалі мемарыяльны комплекс «Хатынь», з'ездзілі ў Бабруйск, дзе пабачылі помнік ахвяраў Халакосту, а таксама мемарыял загінулых ваеннапалонных і нямецкія зборныя могілкі ў Шчаткаве. Прайшліся па гістарычных месцах сталіцы Беларусі, сустрэліся са сведкамі трагічных падзеяў у Гістарычнай майстэрні, убачылі сацыяльны цэнтр у прыходзе Іконы Маці Божай Чарнобыльскай «Усіх тужлівых радасць» ды іншае.

4 мая ў Мінскім МАЦ імя Яханэса Раў прайшла канферэнцыя «Трасцянец у агульнаеўрапейскай памяці». Мадэратарам мерапрыемства выступіў былы прэм'ер-міністр федэральнай зямлі Брандэнбург Маціяс Плацэк.

Але вельмі важным стаў выступ былога Дзяржаўнага міністра ўрада ФРГ, цяперашняга ўпаўнаважанага гэтага

Ад імя федэральнага ўраду Германіі і асабіста ад сябе я прашу прабачэння за злачынствы, здзейсненыя немцамі ў Беларусі

ведамства ў пытаннях супрацоўніцтва грамадзянскіх ініцыятываў Герната Эрлера, які першым з германскіх высокіх чыноўнікаў афіцыйна папрасіў прабачэння ў народа Беларусі за злачынствы, здзейсненыя нямецкімі фашыстамі падчас апошняй вайны.

«Два з паловай мільёны чалавек страціла Беларусь. Больш за чвэрць насельніцтва сталіся ахвярамі акупацыйнага рэжыму. Наўрад ці дзе-небудзь яшчэ ў Еўропе знойдзецца месца, дзе знішчэнне яўрэйскага насельніцтва праводзілася

б з большай сістэматычнасцю... Габрэі знішчаліся па ўсёй Беларусі, у тым ліку і ў Віцебску — найвядомейшым цэнтры яўрэйскае культуры... Трасцянец з'яўляецца сімвалам нямецкіх злачынстваў у Беларусі... Злачынствы, здзейсненыя немцамі і ад імя Нямецчыны, вельмі цяжка перадаць словамі. Я сёння адчуваю пакаянне... Гэта злачынствы, якія мы не можам забыць, не маем права забыць і не забудзем. Гэтыя злачынствы і сёння кідаюць цень на ўзаемадачынненні паміж многімі народамі ў Еўропе... Мая краіна ўсведамляе сваю гістарычную адказнасць за адбытае. Ад імя федэральнага ўраду Германіі і асабіста ад сябе я прашу прабачэння за злачынствы, здзейсненыя немцамі ў Беларусі. І я схіляю галаву перад ахвярамі», — сказаў Гернат Эрлер.

Пры гэтым нямецкі чыноўнік адзначыў, што не чакае ніякай рэакцыі ў адказ ад афіцыйнага Мінска. Галоўнае, каб і гэтыя словы, і іншыя дзеянні зблізілі нашы краіны. Сумесная рэалізацыя мемарыяльнага праекта «Трасцянец» будзе лепшым сведчаннем шчырых намераў з боку тых, хто ўдзельнічае ў яго рэалізацыі. А гэта, найперш, Нямецчына і Беларусь.

Лёсы ахвяраў Трасцянца

Марат ГАРАВЫ

4 мая ў Мінскім міжнародным адукацыйным цэнтры імя Яханэса Раў лёсы ахвяраў канцлагера «Трасцянец» узгадалі іх родныя з Нямецчыны, Беларусі і Чэхіі.

Гэтыя ўспаміны сталі часткай памятных мерапрыемстваў у гонар 70-годдзя Перамогі над фашызмам у Другой сусветнай вайне. Думкі людзей, чые родныя загінулі ў Трасцянце, вельмі актуальныя сёння, калі свету пагражае новая сусветная вайна. Паспрабуем асэнсаваць пачутае...

Габрыэль Хайм з Нямецчыны:

— Я — нашчадак габрэйскай сям'і з Берліну — змог прыехаць да вас, бо маёй маці ўдалося эміграваць і выратавацца ад пераследу і смерці. Аднак мая бабуля Мары Вінтэр, 1879 года народзінаў, не змагла пакінуць

Нямецчыну і ніколі не думала, што стане выгнанніцай у сваёй Радзіме...

Урэшце, як сведчаць ваенныя дакументы, насуперак волі камандавання СС і з ініцыятывы кіраўніцтва гестапа, якое жадала ачысціць астросі Берліна ад габрэяў, мая бабуля, закратаваная разам з іншымі сябрамі Агульнаімперскага аб'яднання габрэяў Нямецчыны, 24 чэрвеня 1942 года апынулася ў 16-м эшалоне, які вёз вязняў на ўсход. Праз два дні разам з габрэямі, дэпартаванымі з Кёнігсберга, Мары Вінтэр у вагоне для жывёлы прыбыла ў Мінск. Выгрузка зняволеных і іх багажу з карнага транспарту адбывалася ў атачэнні сябраў СД, які адбіралі каштоўнасці ў габрэяў і сартавалі іх для адпраўкі ў трасцянецкае ўрочышча Благаўшчына. Частку вязняў везлі ў грузавіках да толькі што выкапаных ямаў, дзе паліцаі і эсэсаўцы расстрэльвалі няшчасных. Частка зняволеных — састарэлыя, хворыя і малыя дзеці — адвозіліся ў Благаўшчыну на сямі газвагенах нямецкай вытворчасці, празваных мясцовымі жыхарамі душагубкамі. За той час, што газваген праходзіў 15 кіламетраў ад цягніка да Трасцянца, выхлапныя газы забівалі ўсіх пасажыраў душагубкі...

Хутчэй за ўсё, Мары Вінтэр, саслабелая пасля двухмесячнага зняволення ў астросі, была вымушана сесці ў адзін з гэтых газвагенаў. Напрыканцы свайго зямнога шляху яе чакала хлорная вапна, якой нацысты залівалі забітых...

Галіна Пшанічная з Беларусі:

— Падчас акупацыі наша сям'я жыла ў Негарэлым. Бацька працаваў на чыгунцы і праз маці — былую настаўніцу — да 1944 года перадаваў звесткі пра рух цягнікоў савецкім партызанам. Перад самым вызваленнем Беларусі ад фашыстаў здраднік выдаў бацьку, і яго закратавалі ў мінскім астросі на вуліцы імя Уладзіміра Валадарскага. У астросі тата сустрэў майго дзядулю з родзіцамі, якія пазней загінулі. Паколькі нават пад катаваннямі бацька адмовіўся даваць звесткі пра партызанаў, а Чырвоная Армія набліжалася, тату вывезлі ў Трасцянец. Бацька апынуўся сярод тых, каго чакаў расстрэл. Вязняў падводзілі да хлява, выводзілі са строю па пяць чалавек, заводзілі ў хлёў і забівалі стрэлам у спіну. Калі стрэлілі ў тату, ён страціў прытомнасць, бо куля прайшла праз шыю і выйшла ў вока... Апрытомнеў ён толькі тады, калі адчуў на сабе кроў, што збягала з забітых, якія ляжалі зверху.

Разумеючы па-нямецку, бацька з размоваў ахоўнікаў

уцяміў, што калі сцягне, хлёў з забітымі падпаляць. Далей чакаць было нельга. Таму тата выкараскаўся з-пад забітых і папоўз да брамы, а далей — у жыта. Дапоўз да крайняй хаты, дзе гаспадар адразу ўсё зразумеў, перабінтаваў галаву, папаіў малаком і папярэдзіў, што больш у яго доме нельга заставацца, бо ўвесь час шаптаюць паліцаі і немцы. Бацька пайшоў у вёску, дзе жыў яго знаёмы — партызанскі сувязны, аднак па дарозе быў перахоплены двума немцамі — афіцэрам і салдатам. Апошні хацеў садраць бінт з галавы таты, але афіцэр запырачыў і запытаўся, куды крочыць бацька. Ён патлумачыў, што ідзе ў Негарэлае да маці, якая працуе перакладчыцай у немцаў, каб разам з імі выехаць на захад. Апроч таго, тата з афіцэрам

франтавы шпіталь ва Уздзе, ужо вызваленай Чырвонай Арміяй.

...Калі мне споўнілася 10 гадоў, тата павёз мяне ў Трасцянец і са слязьмі на вачах распавёў сваёй дачцэ, дзе, калі і як адбываўся ягоны расстрэл...

Пётр Кленка з Чэхіі:

— Мае бацькі — чэшскія габрэі — прайшлі нацыстоўскія канцлагеры і выжылі, прычым маці была вязнем 12 лагераў, а тата — трох. Трасцянец стаў для яго апошнім месцам зняволення і прымушовай працы. Разам з сваім сябрам Каралем Шымекам бацька збег з Трасцянца да партызанаў, затым ваяваў супраць фашыстаў у складзе I Чэхаславацкага армейскага корпуса пад камандаваннем Людвіка Свободы, восенню 1944 года, падчас баёў за Дуклінскі перавал, быў паранены і ўзнагароджаны чэхаславацкімі баявымі ардэнамі.

Я нарадзіўся пасля вайны, і ў мяне было шчаслівае дзяцінства. Ад бацькоў я навучыўся дзяліць людзей на добрых і кепскіх, а не ў залежнасці ад колеру скуры, нацыянальнасці ці веравызнання...

Пакуль газваген праходзіў 15 кіламетраў, выхлапныя газы забівалі ўсіх пасажыраў...

коратка абмовіліся пра вайну і аказалася, што яны ставіліся да яе аднолькава кепска...

Бацька ўсе ж такі дайшоў да свайго знаёмага — партызанскага сувязнога, які даставіў цяжка параненага ў савецкі

17 МАЯ, НЯДЗЕЛЯ

07.20 Рамантычная меладрама «Фота на дакументы» (Украіна).
09.00 Навіны.
09.10 «Арсенал». Праграма пра армію.
09.40 Камедыя «Кухня» (Расія).
10.45 «Пра ежу!» Кулінарны майстар-клас.
11.20 XXL WOMAN TV. Жаночы часопіс.
12.00 Навіны.
12.10 Навіны. Цэнтральны рэгіён.
12.35 Зона Х. Вынікі тэдня.
13.05 Таямніцы следства.
13.40 Каробка перадач.
14.15 Вакол планеты.
15.00 Навіны.
15.15 Твой горад.
15.30 Дыялогі аб цывілізацыі.
16.00 Выхад ёсць.
16.25 Eurovision. Вынікі тэдня.
16.45 Меладрама «Каханне не дзеліцца на два» (Расія). 1-я - 4-я серыі.

20.00 Галоўны эфір.
21.20 Навіны надвор'я.
21.40 Хакей. Чэмпіянат свету. Фінал. Прамая трансляцыя.
00.20 Камедыя «Кухня» (Расія).

07.00 АНТ прадстаўляе. «Нядзельная раница».
08.00, 09.00 Нашы навіны.
09.05 Нядзельная прапаведзь (з субтытрамі).

09.20 Смяшарыкі.
09.35 Шалапутныя нататкі.
09.55 Пакуль усе дома.
10.40 Фазэнда.
11.10 «Брэйн-рынг».
12.25 Горка!
13.25 Агдадай мелодыю.
14.05 Шматсерыйны фільм «Ой, ма-мач-кі!».

16.00 Нашы навіны.
16.15 Навіны спорту.
16.20 «Тэорыя змовы».
20.00 Кантуры.
21.05 Вызваленая Еўропа.
22.00 Фільм «Каханне».
00.20 Ідэальнае спатканне.
01.20 Пражэктарпэрысхілтан.

06.00 Серыял «Студэнты International».
07.15 «Сардэчна паскардзіца».
07.35 Тэчасопіс «Аўтапанарама».
08.00 Фільм «Дачка Д'Артаньяна».
10.15 Чыстая праца.
11.00 «Вялікі сняданак».
11.40 Серыял «Салдаты».
13.30 «24 гадзіны».
13.40 Серыял «Next-2».
15.25 Канцэрт Міхаіла Задорнава.
16.00 «Цэнтральны рэгіён».
16.30 «24 гадзіны».
16.50 «Аўтапанарама».
17.20 «Ваенная таямніца».
19.30 «Тыдзень».

20.25 «Пасейдон». Мастацкі фільм.

22.10 Зорны рынг.
23.10 «Масква. Дзень і ноч».
00.05 Серыял «Next-2».

07.05 Школа чараўніц.
07.55 Серыял «Шчаслівыя разам».
09.45 Турыст.
10.30 Хочу в тэлевізар!
10.35 Тэлебарометр.
10.40 Fitnews.
11.20 Ваша лато.
11.50 Латарэя «Пяцёрка».
12.00 Латарэя «Залаты ключ».
12.15 Кітай: інструкцыя па вывучэнні.
12.45 Зразумець і абясшкодзіць.
13.20 Серыял «Мама - дэтэктыў».
15.25 Баявік «Хэнкок».
17.15 Хакей. Чэмпіянат свету матч за трэцяе месца.
19.35 Суперлато.
20.25 Тэлебарометр.
21.00 Футбол. Ліга чэмпіёнаў УЕФА. Відзачасопіс.
21.35 Спортлато 5 з 36, КЕНО.
23.35 Дэтэктыў «Знак праўдзівага шляху».
01.15 Вышэй за дах.

07.50 Калейдаскоп.

08.00 «Візіт дамы». Трагіфарс. 1-я і 2-я серыі (СССР, 1989 г.).
10.15 «Подых струн». Музычная праграма. Госць: Наталля Нікіціна.
10.55 «Наперад у мінулае».
11.20 Хіт-парад. «Сто песень для Беларусі».
12.15 Калейдаскоп.
12.25 «Раман з лёсам». «Айнебаліт». Жанчыны с'яла.
12.50 «Музеі Беларусі». Дзяржаўны літаратурны музей Янкі Купалы.
13.20 «Адвечная песня». Янка Купала на тэлебачанні.
14.10 «25+25». Юбілейны канцэрт заслужанага артыста Расіі Сяргея Рагожына.
16.30 «Сяргей Рагожын. 3 музыкі і святла». Дакументальны фільм пра музыканта, заслужанага артыста Расіі.
17.00 Калейдаскоп.
17.10 «Падранкі». Драма (СССР, 1976 г.).
18.40 «Культпрасвет».
19.15 «Гори, гори, моя звезда...» Трагікамедыя (СССР, 1969 г.).
20.45 Кальханка.
21.00 «Камандзір з вёскі Белае». Лётчык-касманаўт, Герой Савецкага Саюза Уладзімір Кавалёнак.
21.30 «Тры дні ў Маскве». Камедыя. 1-я і 2-я серыі (СССР, 1974 г.).
23.35 «Культпрасвет».
00.10 Калейдаскоп.

06.00 PRO спорт. Навіны.
06.30 Футбол. Шахцёр - БАТЭ.
08.15 Хакей. Чэмпіянат свету. Паўфінал.
10.20 Хакей. Чэмпіянат свету. Паўфінал.
12.20 Лёгка атлетыка. Брыльянтавая ліга. Шанхай.
17.55 Футбол. Чэмпіянат Англіі. Манчэстэр Юнайтэд - Арсенал.
19.50 Настольны тэніс. Сусветны тур. Фіналы.
21.20 Авертайм. ЧС-2015.

00.20 Баскетбол. НБА. Плей-оф.
02.20 PRO спорт. Навіны.

07.00 Студыя «Белсат».
07.10 ПраСвет.
07.45 Казкі для дзетак.
08.05 Зона «Свабоды».
08.45 «Заходнікі», дак. фільм.
09.20 Над Нёмнам (тэлечасопіс).
09.40 Два на два (тэледыскусія): Сяргей Навумчык і Юрась Беленькі: Рэфэрэндум 1995 года: ч. 1.
10.10 Рэпартаж (публіцыстычная праграма).
10.40 Казкі для дзетак.
11.00 «Чарцюк з сёмага класу», дэтэктыўна-прыгодніцкі серыял.
11.45 Мова нанова: «Жывёльны свет».
12.05 ПраСвет.
12.40 «Mad Men. Утрапёныя IV», серыял.
13.25 «Сын гандляра алівамі», дак. фільм.
14.45 «Мы былі жаўнерамі», маст. фільм.
17.00 «Падарожжа на Далёкі Усход: з Берліну ў Токіа», дак. серыял: ч. 9: «З Пекіну ў Паўднёвую Карэю».
17.55 Форум: Чорны гумар беларусаў.
18.40 «Час гонару», тэлесерыял.
19.25 Кулінарныя падарожжы Робэрта Макловіча.
19.50 Гісторыя пад знакам Пагоні (спазнаваўчая праграма): Партызанскі край XVII ст.
20.05 Эксперт (сатырычная праграма).
20.30 «Я люблю дэмакратыю», цыкл дак. фільмаў: «На шляху: Іран. Забароненыя словы», 2013 г., Францыя.
21.35 Кінаклуб: «Жыве Беларусь!».
21.45 «Жыве Беларусь!», маст. фільм, 2012 г., Польшча.
23.25 «Жыве Беларусь. За кадрам», рэпартаж.
23.50 «Заходнікі», дак. фільм.
00.29 «Mad Men. Утрапёныя IV», серыял.
01.10 «Сын гандляра алівамі», дак. фільм.

Шаноўныя чытачы!

На жаль, газету «Новы час» немагчыма купіць у шапіках або крамах. Няма нас і ў дзяржаўнай сістэме распаўсюду Белпошты. Але можна падпісацца на «Новы час», і кожны тыдзень атрымліваць газету.

Падпісацца можна на любую колькасць месяцаў, аформіўшы банкаўскі ці паштовы перавод і накіраваўшы копію плацёжнага дакументу на адрас рэдакцыі. (Глядзіце ўзоры квітанцый). **Нашы рэквізіты: рахунак 301274 1108019 у аддзяленні №53 9 ОАО «Белінвестбанка», код банка 153 10073 9. Адрас банка: 22 0004, Мінск, вул. Калектарная, 11. Адрас рэдакцыі: 22 0113, Мінск, вул. Мележа, 1, офіс 1234.**

Акрамя таго падпісацца можна ў рэдакцыі і ў нашых рэгіянальных прадстаўнікоў:
Магілёў: (8 029) 930 79 22, Міхась
Мінск: (8 029) 178 31 68, Вольга
Слуцк: (8 029) 364 42 60, Зінаіда
Гомель: (8 029) 697 82 75, Аляксандр

Паважаныя чытачы!

Падпісны кошт аднаго нумара газеты 4500 руб., аднаго месяца — 18000 руб.
ДЗЯКУЙ ВАМ ЗА ПАДТРЫМКУ!
 «Новы час» запрашае да супрацоўніцтва распаўсюджвальнікаў газеты ва ўсіх рэгіёнах Беларусі.
Даведка па тэл: (8 029) 651-21-12.

БЕЛПОЧТА		ф. ПС 112
ЭЛЕКТРОННЫЙ ДЕНЕЖНЫЙ ПЕРЕВОД		
ВЫРУЧКА ☐ НАЛОЖЕННЫЙ ПЛАТЕЖ ☐	№ _____ (вход, по карте отправки)	
_____ (сумма цифрами)	_____ (сумма прописью)	
ПОЛУЧАТЕЛЬ _____ Г-та «Новы час», р/с 3012741108019 отд. №539 ОАО «Белінвестбанк», код 153100739, УНН 190790926		
КУДА _____ 220004, г. Минск, ул. Коллекторная, 11 почтовый код, адрес получателя, телефон)		
ОТПРАВИТЕЛЬ _____ почтовый код, адрес отправителя, телефон)		
АДРЕС _____		
Доставка ☐	уведомление ☐	☐ простое ☐ заказное ☐ электронное
_____ (назначение платежа)		
_____ (письменное сообщение)		
Отметки отделения почтовой связи места приема: (почтовый код, оттиск контрольно-переводной печати, кол. шт.) № перевода по ф. 5 _____ Время приема _____ ч. _____ мин. Подпись _____		

novychas.info

Твой час – твой лёс!

КВИТАНЦИЯ	ЧИУП «Час навінаў» (получатель платежа)		
	отд. №539 ОАО «Белінвестбанк» (наименование банка)		
Счет получателя	3012741108019	Лицевой счет	Код 739
УНП*	190790926		
_____ (фамилия, имя, отчество, адрес)			
Вид платежа		Дата	Сумма
Период подписки указывает абонент			

Плательщик			Пеня _____ Всего _____
Кассир _____			

Малдоўскі КРЫЗІС

Да гарачых кропак на прасторах СНД мае сумны шанец дадацца Малдова. З-за падзей ва Украіне абвастралася сітуацыя вакол Прыднястроўя, у Гагаузіі перамаглі прарасійскія сілы, у Кішыніёве ідуць вулічныя акцыі... Пра актуальныя падзеі ў краіне журналісту НЧ Алегу Новікаву распавёў актывіст малдаўскай арганізацыі «Rezistenta Populaga» Вадзім Лунгул.

— У апошніх рэпартажах з Малдовы паказваюць буйныя маніфестацыі ў цэнтры Кішыніёва. У чым сутнасць пратэстаў? Ці паўплываюць яны на пазіцыі ўраду?

— Сутнасць у тым, што з трох камерцыйных банкаў быў канфіскаваны — а па сутнасці выкрадзены — 1 мільярд еўра, што прывяло да панікі на валютным рынку. Каб не «накрылася» ўся банкаўская сістэма, Нацбанк крэдытаваў на 5 мільярдаў еўра гэтыя банкі — інакш кажучы, нацыяналізаваў абавязак. Фактычна, людзей вымусілі плаціць двойчы: спачатку на гульні курсаў валют, а затым — выцягнуўшы нашы грошыкі з бюджэту. Пратэст развіваўся ў большай ступені спантанна, праз сацсеткі, хаця ў першы раз выйшла каля 4 тысяч чалавек. Лідары пратэсту выступаюць як прыхільнікі «праўдзівай» еўраінтэграцыі і вінавацяць улады ў тым, што яны толькі імітуюць еўраінтэграцыю. Магчыма, гэтымі пратэстамі спрабуюць рэабілітаваць саму ідэю еўраінтэграцыі, якая падмочаная еўраінтэгратамі пры ўладзе.

— Тэма апатыі наконт еўраінтэграцыі гучыць вельмі дзіўна з улікам таго, што прыкладна год таму Малдова атрымала бязвізавы рэжым з ЕС.

— Парадаксальна, але бязвізавы рэжым асабліва не ўзмацніў праеўрапейскія настроі. Адказ просты — хто хацеў з'ехаць у ЕС, даўно з'ехаў. Той, хто хацеў працаваць па-за межамі Малдовы, атрымаў румынскі пашпарт, які дазваляе працаваць, у адрозненне ад цяперашняга біяметрычнага. Біяметрычны пашпарт дазваляе толькі перасоўванне, прычым з буйной сумай грошай (50 еўра штодня на чалавека).

— Зімой у Малдове адбылася дэвальвацыя лея. Наколькі гэта пагоршыла эканамічны стан малдаванаў? Якая цяпер сярэдняя зарплата ў краіне?

— Натуральна, пагоршыла. Таму нават грамадзянская супольнасць пачала прачынацца і вылучаць сацыяльныя патрабаванні, чаго да гэтага часу не назіралася. Нашы грамадзянскія арганізацыі сумленна адпрацоўваюць заходнія гранты, дзяржаўныя органы — наскрозь

карумпаваныя, а палітычныя партыі — проста групойкі па абароне інтарэсаў пэўных алігархаў. Эканамічнае становішча вельмі хісткае, зарплаты выплачваюцца вельмі нізкія, часта нерэгулярна. Дадалі зарплату суддзям і іншым чыноўнікам, вось сярэдні паказчык і вырас, але рэальная зарплата — дзесьці каля 150 долараў.

— Наступная заўважная падзея ў малдоўскім палітычным календары — чэрвеньскія выбары мэра сталіцы. Наколькі яны важныя для палітычнай будучыні краіны? Хто мае лепшыя шанцы стаць мэрам?

— Выбары кішыніўскага мэра — або, як яго называюць, прымара — вельмі важныя, хаця б таму, што гэта добры адмінрэсурс для будучых перадвыбарных кампаній. Дзеючы мэр, ліберал Дорын Кіртоакэ, паказаў сваю поўную недзеяздольнасць на гэтай ніве як «гаспадарнік». Калі яго рашэннем былі павышаны тарыфы на ваду і адменены бясплатны праезд для пенсіянераў і студэнтаў, раз'юшаныя жыхары горада ўварваліся ў ратушу і ледзь не збілі прымара. На выбары, хутчэй за ўсё, пойдзе Рэната Вусаты, бізнесмен-«браток», а таксама Майя Лагута, лідар арганізацыі па абароне правоў грамадзян «Salvgardare». Але сур'ёзная барацьба разгорнецца паміж трыма сіламі — дзеючай уладай, камуністамі, а таксама, безумоўна, сацыялістамі, якія сенсачына абышлі камуністаў на мінулых парламенцкіх выбарах. У гэтым заключаецца інтрыга.

— Чаму сацыялісты Ігара Дадона сталі вядучай левай і апазіцыйнай сілай у Малдове? Якая сітуацыя ў кампартыі ў кантэксце росту папулярнасці сацыялістаў?

— Партыя сацыялістаў уяўляе сабой тут прарасійскую частку малдаўскага электарату, якая вельмі значная, у тым ліку і на тэрыторыі РФ. Паводле апошніх дадзеных, такіх налічваецца каля 700 тысяч чалавек. Дадон адкрыта сустракаецца з прадстаўнікамі Дзярждумы РФ і робіць на гэтым піяр. Раней гэтую нішу займаў Уладзімір Варонін з Кампартыяй. Але з-за невыразнай пазіцыі, якую ён заняў на мінулых выбарах, частка электарату пайшла ад Вароніна і падтрымала Дадона.

Камуністы набралі каля 20%, а Дадон — 26%, прычым абагнаў усе астатнія партыі. З іншага боку, у кампартыі Вароніна — разброд і хістанне. Асабліва пасля таго, як Варонін абраў сабе ў кумы алігарха Плахатнюка — лялькавода кішэннай дэмпартыі, і прагаласаваў за цяперашні ўрад. Маючы адбыцца выбары ў мясцовыя органы ўлады, хутчэй за ўсё, пакажуць поўны крах гэтай палітычнай сілы.

— Якімі ты бачыш перспектывы Прыднястроўя?

— ПМР выжывала да гэтага часу за кошт двух аспектаў — падтрымкі РФ і працы інфраструктуры, што засталася з часоў СССР. Дзякуючы былому рэжыму на Украіне, які быў лаяльны да ПМР, праблем з вывазам прадукцыі і падтрымкай не ўзнікала. Сёння Украіна спрабуе задушыць усялякае эканамічнае супрацоўніцтва з РФ. У дадатак у РФ з'явіліся новыя «донарскія вобласці» ў выглядзе Крыма і Данбаса. Як вынік, гэтыя прэферэнцыі для Малдовы будуць зменшаныя, што вымусіць, хутчэй за ўсё, зацягваць паясы і прывядзе да сацыяльных узрушэнняў (сацыяльныя пратэсты ўжо мелі месца ў лютым-сакавіку) і ўцёкаў грамадзян у тую ж Расію. У любым выпадку, РФ будзе і далей у меру сваіх магчымасцяў падтрымліваць ПМР, як фактычна расійскі фарпост, асабліва зыходзячы з цяперашняй канфрантацыі з ЗША і ЕС.

— Што, на тваю думку, чакае Малдову ў бліжэйшы час?

— Альянс правых партый пачаў распадацца, хоць несістэмныя лібералы пачалі вылучаць сацыяльныя патрабаванні, каб пасунуць «Альянс» і знайсці сабе месца ва ўладзе. Праўда, крызіс у зоне еўра вядзе да падзення падтрымкі выбаршчыкамі ўсіх тых, хто вядзе нас туды. Ліберальная партыя дабіваецца далучэння да Румыніі, прычым гатовая ўваходзіць нават без ПМР, а магчыма, і без Гагаузіі. Толькі ЕС на гэта ніяк не пойдзе, пасля падпісання дамовы аб Асацыяцыі, тавары з ЕС і так свабодна і бяспшлінна ўвозяцца ў РМ. Мяркую, Малдову чакае доўгі шлях па мадэрнізацыі і сертыфікацыі вытворчасці, што можа заняць каля 5 гадоў, і адгукнецца абвастрэннем сацыяльнай напружанасці.

ПАЛІТЫКІ ТЫДНЯ

Ільхам Аліеў

Прэзідэнт Азербайджана Аліеў падпісаў указ аб уступленні ў сілу паправак у закон аб «Фізічнай культуры і спорце». У прыватнасці, у закон унесены пункт, які забараняе з'яўленне на спартыўных аб'ектах асоб, якія закрываюць свае твары маскамі і адмаўляюцца ад праверак з боку супрацоўнікаў спартыўнага аб'екта. Дадзеная папраўка, як піша прэса, тычыцца футбольных фанатаў, якія часта парушаюць правілы паводзінаў падчас футбольных матчаў. Аліеўскія папраўкі, відавочна, узніклі не на пустым месцы. Аднак усе таксама згодныя, што галоўным матывам для криміналізацыі фанатаў стала праблема палітычнай небяспекі. У апошніх рэвалюцыйных падзеях ва Украіне і Егіпце менавіта фанацкія групы, якія рэкруціруюцца з сацыяльных маргіналаў, сталі ў авангардзе вулічных маніфестацый. У фанацкіх колах Азербайджана, мяркуючы па ўсім, таксама модны ўкраінскі прыклад. Так, у мінулым годзе прыхільнікі азербайджанскай зборнай асвіталі расійскі гімн падчас матчу Азербайджан — Расія. Пра патэнцыял фанатаў таксама сведчаць леташнія падзеі падчас матчу футбольных клубаў «Хазар Лянкяран» і «Нефтчы», калі фанаты падпалілі стадыён горада Лянкяран. Пасля сутычка паміж заўзятарамі перарасла ў масавыя вулічныя беспарадкі, якія давялося ліквідаваць з дапамогай вайскоўцаў і супрацоўнікаў службы аховы.

Берні Сандэрс

Сябра сенату ЗША ад Дэмакратычнай партыі Берні Сандэрс (нарадзіўся ў 1941 годзе) вырашыў балатавацца ў прэзідэнты. Увогуле, Сандэрс — не адзіны палітык у гэтым жанры: толькі на мінулым тыдні чатыры палітыкі, у тым ліку дэмакраты, выявілі жаданне пераехаць у Белы дом у наступным годзе. Аднак вылучэнне Сандэрса выклікала інтарэс: у адрозненне ад іншых дэмакратаў, якія складуць канкурэнцыю Хілары Клінтан, Берні вядомы ва ўсёй краіне і мае сваю сталую сацыяльную базу. Справа ў тым, што ён — нефармальны лідар левай фракцыі ў партыі дэмакратаў. Славу яму прынесла абранне на пасаду мэра ў адным з гарадоў у штаце Вермонт у 1981 годзе, дзе ён цяпер лічыцца самым папулярным палітыкам. Менавіта гэты аспект выклікаў шмат крытыкі на адрас Берні. Лічыцца, што ён лёгка можа стаць губернатарам штату замест таго, каб цягацца з Хілары, якая, відавочна, мае больш рэсурсаў і, адпаведна, шансаў. Дарэчы, Хілары Клінтан прывітала рашэнне Сандэрса ўключыцца ў прэзідэнцкую кампанію. На сваім Twitter яна напісала, што яна і Берні разам змогуць абараніць сярэдні клас ад рэспубліканцаў. Напэўна, чытачам будзе цікава даведацца, што Берні паходзіць з яўрэйскай сям'і, якая да вайны жыла ў Польшчы.

Ахмед Давудаглу

Турэцкі прэм'ер-міністр вельмі заклапочаны тым, што нямецкі парламент не так даўно афіцыйна прызнаў факт генацыду армян у Асманскай імперыі ў 1915 годзе. Гэта не проста маральны ўдар для Анкары, якая адмаўляе генацыд. Справа ў тым, што ў ФРГ жывуць прыкладна 5 мільёнаў этнічных турак. Адпаведна, турэцкія дзеці будуць вымушаны вывучаць гісторыю, альтэрнатыўную турэцкай. У сувязі з гэтым турэцкі прэм'ер заклікаў турэцкую грамаду Германіі выступіць супраць увядзення ў падручнікі гісторыі тэкстаў пра генацыд. «Ніхто не мае права прымушаць нашых дзяцей вучыцца па вучэбных планах, якія здзекуюцца з нашай гісторыі», — кажа Ахмет. Па яго словах, ён ужо патрабаваў ад канцлера Ангелы Меркель даць маладым туркам права не наведваць заняткі, на якіх будуць вывучаць гэтую тэму ў гістарычных падручніках. Увогуле, гэта не першая спроба турэцкіх лідараў заблакаваць інфармацыю пра падзеі 1915 года. У 2009 годзе лідар турэцкай камуны ў зямлі Брандэнбург патрабаваў вызваліць туркаў ад вывучэння гэтай тэмы, паколькі такая інфармацыя можа, па яго словах, «парушыць унутраны свет маладых туркаў і выклікаць у іх псіхалагічныя праблемы».

Шляхі Уладзіміра

Аляксандр ТАМКОВІЧ

Умоўна жыццё кожнага з нас можна падзяліць на пэўную колькасць этапаў, праз якія мы крочым рознымі дарогамі. Не выпадкова адно з самых вядомых апавяданняў О.Генры называецца «Дарогі, якія мы абіраем».

Вядомы пісьменнік і выдавец Уладзімір Сіўчыкаў падобных выбараў зрабіў нямаля, аб чым па просьбе аўтара ён і ўспамінае. Письмова...

Шлях у жыццё

3 маці перад ад'ездам у Карэлію ў будаград, ліпень 1985 г.

Пабачыў свет я ў 1958 годзе, у дзень, пазначаны ў календары як Дзень сонца, Сусветны дзень вольнага друку, Дзень Канстытуцыі Рэчы Паспалітай 3 Мая і Дзень Канстытуцыі ў Японіі, дні нараджэння такіх знакамітасцяў, як італьянскі мыслер Мікола Макіявелі, 5-ы прэм'ер-міністр Ізраіля Голда Меір дый многіх іншых слаўных людзей. Сярод іх і ваенны і дзяржаўны дзеяч Вялікага Княства Літоўскага, мецэнат князь Багуслаў Радзівіл, які ў 1643 годзе заснаваў маё роднае Жодзіна.

Дагэтуль бытуе стэрэатып пра маладосць горада, а між тым яму больш за 370 гадоў. Нават найменняў ён меў некалькі — Жодзіна Слабада, Жодзін, Жодынь і Багуслаў Поліс, што азначала — горад Багуслава.

Па мячы род мой вядзецца з мясцовых, а па кудзелі — з беларуска-расійскага памежжа, з Невельшчыны.

Мама Лідзія Кузьмінічна, якая на Каляды пайшла ў лепшы свет, мела працоўны стаж, пераважна на беларускай чыгунцы, 37 гадоў 5 месяцаў і 23 дні. Можа таму нярэдка згадваецца мне ў працоўным, паўвайсковым строі правадніцы вагона. Дый першым жыллом маім быў чыгуначны барак (з пакоем на сям'ю з чатырох чалавек у 11 квадратных метраў), які стаяў да рээк настолькі блізка, што сваякі, калі прыежджалі ў госці, не

маглі спаць начамі, бо ў абодва бакі несупынна праносіліся эшалоны.

У дзяцінстве нямала гасцяваў я ў бабы Варкі ў вёсцы Старая Мётча на Барысаўшчыне, а таксама ў бабы Пашы з дзедам Нупрээм у Неўлі з ягонымі бясконцымі азёрамі. Але ці не другім маім прытулкам быў дом на жодзінскай вуліцы Маскоўскай, 41, — дом з шыкоўным вішнёвым садом дзядзькі Вані і цёткі Вольгі Аўчарэнак.

Сядзіба стаяла непадалёк ад вадасховішча на рацэ Плісе, дзе ў вольны час з аднагодкамі і сябрамі можна было знайсці безліч заняткаў дый забавак. Вадасховішча ўтварылася, калі напачатку 50-х гадоў збудавалі колішнюю Смалявіцкую ДРЭС, і заўсёды аказвала на жодзінцаў магічны, прыцягальны, магнетычны ўплыў.

Усё лета можна было купацца, катацца на лодках, здабываць аер, вадзяны арэх ці лілеі, праседжваць на беразе з вудамі або эцюднікам.

Нават узімку ў лепшыя гады вадасховішча не замярзала, бо проста ў рэчку праз берагавую насосную з цыркуляцыйнымі вадаводамі, якія ў прастаноўі зваліся «брызгалкай» і «бурлілкай», інжынеры-«цудадзеі» надумаліся скідаць адпрацаваную пару і гарачую ваду!

Цяпло даўно ўжо ашчаджаюць, і электрастанцыя цяпер завецца Жодзінскай цеплаэлектрацэнтраллю. «Брызгалка» з яе абсалютна ўнікальнай сістэмай труб ужо колькі гадоў як парэзаная на металалом. Разабраныя драўляныя басейн, дзе трэніраваліся плыўцы і ватэрпалісты, а таксама агароджа «жаботніка».

Першыя тры гады я правучыўся ў Жодзінскай школе-інтэрнаце.

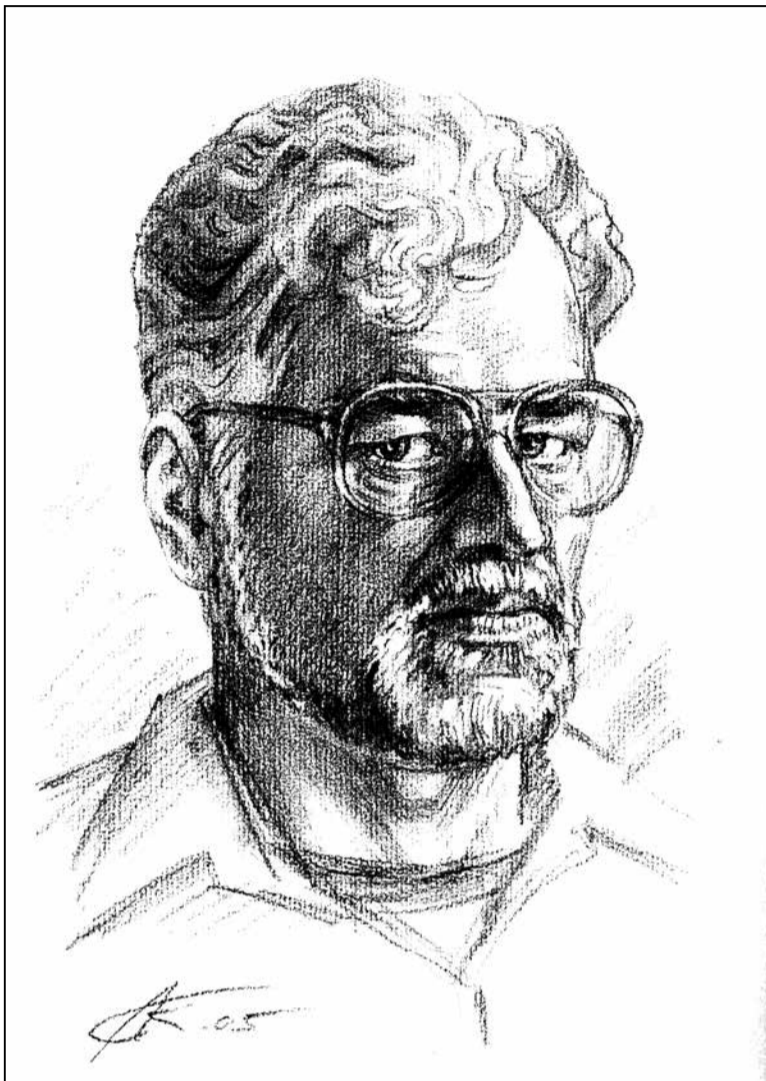
Калі стаў школьнікам мой малодшы брат Жэня, дык маці перавяла мяне, каб хадзілі разам, у СШ №3, у будынках якой працуе цяпер адзіная ў краіне жаночая гімназія. А з-за пераездаў паспеў я павучыцца яшчэ ў 4-й і 5-й школах, і такім чынам пабыць вучнем чатырох гарадскіх школ з тагачасных шасці.

У ліку жодзінскіх школьнікаў меў за шчасце вучыцца ў такіх выдатных педагогаў, як гісторык Міхась Ткачоў, мастак Аляксей Марачкін, фізкультурнік Міхаіл Элімелах. Наведваў таксама студыі выяўленчага мастацтва Уладзіміра Макарава і Анатоля Казарэза, а таксама баскетбольную секцыю Генадзя Носава. Мастацтва перамагло спорт, і пасля 8-га класа паступіў я ў Мінскую мастацкую вучэльню.

Потым была служба ў войсках сувязі, некалькі год у якасці мастака-афарміцеля Палаца культуры і спорту чыгуначнікаў і філалагічны факультэт Белдзяржуніверсітэта.

Шлях у літаратуру

Размеркаваўся я ў часопіс «Бярозка». Працаваў напачатку тэхрэдам, а потым літсупрацоўнікам і намеснікам галоўнага рэдактара. У трыццаць гадоў

Уладзімір Сіўчыкаў. Мастак Арлен Кашкурэвіч. 2005 г.

упершыню патрапіў за мяжу ў складзе дэлегацыі кіраўнікоў моладзевага друку Беларусі. Праўда, быў у ёй яшчэ толькі Уладзімір Някляеў, які рэдагаваў тады часопісы «Крыніца» і «Роднік». Калі вярнуліся з Чэхаславацка, дык неўзабаве ляснуўся тамтэйшы моладзевы саюз, а нашы камсамольскія бонзы, калі адбіралі ў нас замежныя пашпарты, бурчэлі напаяўжартам: «Ну воль, з'ездзілі Някляеў з Сіўчыкавым у Прагу ды Пльзень дый развалілі чэхаславацкі камсамол!»

Але і папраўдзе атмасфера мянялася, прыйшоў час шматлікіх суполак, аб'яднанняў, партый і франтоў. Я з тагачаснымі сябрамі ўвайшоў у літаратурна-грамадскае аб'яднанне «Тутэйшыя», а неўзабаве, у 1990 годзе, атрымаў сяброўскі білет Саюза пісьменнікаў з рук яго старшыні Васіля Зуёнкі.

А калі лічыць за пункт адліку першую публікацыю яшчэ студэнтам-другакурснікам у рэспубліканскай прафесійнай прэсе, у штотыднёвіку творчай інтэлігенцыі «Літаратура і Мастацтва» ў 1982 годзе, дык шчырую на ніве айчыннага прыгожанага пісьменства больш за тры дзесяцігоддзі. Але і сёння ўпэўнены, што шмат чаго дзеля Беларускай культуры і сапраўднымі патрыётамі не дзякуючы, а насуперак дзяржаве.

Што значыць быць беларусам? У адказ, каб пазбегнуць патэтыкі альбо банальнасцяў, працэту словы паэта Леаніда Дранько-Майсюка, напісаныя пра мяне: «...Этычны адносіны да людзей, вера ў нацыянальнае хараство, шанаванне фамільнай прыгажосці, захапленне

Яшчэ ў школах дзён перад вакацыямі я чакаў з асаблівым жаданнем, бо настаўнікі надыймаўлі спісы абавязковай да працы літаратуры. Наіўна верылася, што кнігі тыя — самыя лепшыя, самыя цікавыя. Але, здаецца, паспяваў прачытваць нашмат болей, таму, можа, і праз гэта мушу насіць акулеры яшчэ з пятага класа.

Зразумела, аддаваў належнае купанню і рыбалцы на Плісе, гульням у лесапасадцы пры чыгунцы. Але ж вабілі ўрачыстасцю і стэлажы дзіцячай бібліятэкі, між якіх таямніча парывалі маснічыны. Была ў тым пэўная накіраванасць і святасць. Можа, праз тое, што мясцілася бібліятэка ў былым доме святара Яўгена Зубовіча, які паспеў ахрысціць мяне ў зруйнаванай неўзабаве царкве, ці з-за таго, што зычліва і ветліва сустракала бібліятэкарка Марыя Казіміраўна Палішчук, ці праз тое, што прадчуваў насалоду з томікам на лаве пад шатамі старасвецкіх ліпаў на ўдзірванелым царковішчы.

Шлях вяртання

Час ад часу кожны з нас думкамі вяртаецца ў сваё дзяцінства. І гэта цалкам натуральна, бо менавіта там вытокі АСОБЫ.

Для мяне яны былі ў кнігах. Не сказаць, каб самых любімых, а, хутчэй, у тых, што ўразілі і запамніліся як цэльныя творы. Назаву «Рабінзона Круза» Даніэля Дэфо (страшэнна шкадаваў небарак, які пражыў на выспе на самоце дваццаць восем гадоў!) і «Падарожжы Гулівера» Джанатана Свіфта. Праўда, куды пазней, ужо студэнтам-філолагам дазнаўся, што былі тое «дарослыя» творы, але скарочаны і адаптаваны для дзяцей! Ну і казкі, казкі братоў Грым і Ханса Крысціяна Андэрсена!

Мабыць, і праз беларускія народныя казкі прыйшоў пазней і да беларускага прыгожанага пісьменства. А найскравей запамніліся Лынькоўскі «Міколка-паравоз» (відаць, праз тое, што быў галоўны герой, як і я, сынам чыгуначнікаў), Маўраўскія «Палескія рабінзонны» (верагодна таму, што разам з сябрукамі ладзіў зямлянкі ды буданы, катаўся на лодках і спрабаваў запусціць рачулку Жодзінку). Хаця многае і ў тых рэчах не адразу прымалася ці пераасэнсавалася пазней: зразумела, рабінзонам трэба было неяк выжываць на выспе ў паводку, але ж забіць вожыка, змайстраваць з яго булаву, а потым засвяціць ёю між вачэй мядзведзю — гэта, як кажуць сённяшнія падлеткі, крута!

Але несумненна, што немалы мой даролак — у дзіцячай літаратуры і ў перакладах.

Часам напачатку бывае не натхненне, а вытворчая неабходнасць, бо ў выдавецкай справе вельмі шчытна пераплітаюцца творчыя і вытворчыя моманты. Да прыкладу, аднаго разу ўкладальніца і перакладчыца кнігі польскай паэзіі дзецям, нібыта той паштальён Печкін, да апошняга не здавала рука-

Сіўчыкава

піс, а калі рэдактары пабачылі прапанаванае да друку, дык жажнуліся, тым болей што спадарыня катэгарычна адмовілася штосці правіць і дапрацоўваць.

Давялося ў аўральным парадку рыхтаваць новы рукапіс. Разам з Лявонам Баршчэўскім паднялі і падрэдагавалі перакладзенае раней Анатолем Вялюгіным і Сяргеем Дзергаём, а таксама Петрусём Макалём, Уладзімірам Мархелем, Алегам Мінкіным. Сем вершаў са спадчыны Яна Бжэжвы бліскуча ператварыў на заказ Рыгор Барадулін, а рэшту давялося перакладаць мне самому і зноў жа Лявону Баршчэўскаму. Гэта быў выпадак, калі, як кажа адзін мой аднагодак-празаік, проста неабходна было ўперціся пузам у стальніцу.

Згадайма, што пасля сталінскага тэрору і ваеннага ліхалецця пісьменніцкі саюз налічваў менш за паўсотню сяброў, і далёка не кожны з іх займаўся перакладам. Нацыі спатрэбілася не адно дзесяцігоддзе, каб выгадаваць перакладчыцкія кадры.

Сёння дзякуючы незалежнасці і суверэнітэту маладыя людзі могуць вучыцца не толькі ў ВНУ былога СССР, але і ў далёкіх краінах. Некаторыя з іх валодаюць некалькімі, а ў тым ліку і досыць экзатычнымі мовамі, жывуць за мяжой, непасрэдна кантактуюць з тамтэйшымі літаратарамі. Многія самі сталі бацькамі і хочучь, каб лепшыя ўзоры сусветнай літаратуры прыходзілі да іх дзяцей без мовы-пасярэдніцы, каб гадаваліся іх дзеці са сваім нацыянальным менталітэтам.

І яшчэ. Нам пашчасціла, што на Беларусі працавалі і працуюць некалькі амбасадараў, якія па-сапраўднаму прапагандуюць свае мовы, літаратуры і культуры. Я абсалютна перакананы, што калі б не трыванне і высілка кіраўніка Пасольства Швецыі Стэфана Эрыксана, дык і сёння не былі б збеларушаныя «Карлсан-з-даху» і «Піпі Доўгаяпанчоха» Астрыд Ліндгрэн.

Разам з так званымі дзіцячымі творами дзеці сталюць, становяцца падлеткамі, а потым юнакамі і, нарэшце, дарослымі. А хто найчасцей чытае дзятве першыя кніжкі, як не бабулі з дзядулямі?

Дарослыя пішуць і перакладаюць для дзяцей, а нярэдка выступаюць і цэнзарамі — у арыгінальнай версіі літаратурнай казкі «Чырвоны Каптурок» Шарля Перо ўнучка несла сваёй бабулі не толькі піражкі і маслаца, але і бутэльчку чырвонага вінца! Тыя ж дарослыя дагэтуль не парупіліся выправіць даўнія недарэчнасці ў перакладзе — дапытлівае дзіця мусіць запытацца, як Папялушка здолела таньчыць, чаму яе крыштальвыя (у старафранцузскім тэксце было падобнае па гучанні слова са значэннем «аздобленыя вавёрчыным футрам») пантофлікі не пабіліся ці не скрывавлі ёй ногі?!

Дый увогуле трэба было б казаць аб літаратуры для дзяцей і аб літаратуры пра дзяцей, па магчымасці размяжоўваць іх. Амаль што ва ўсіх рэчах Сэлін-

джэра ёсць героі-дзеці, але ці дзецям адрасаваныя яны?

З пытаннем размежавання і з не менш складанымі за яго давялося сутыкнуцца, калі прыйшоў я пасля ўніверсітэта працаваць у часопіс для дзяцей і падлеткаў «Бярозка», а таксама калі здаваў у выдавецтва дзіцячай літаратуры «Юнацтва» рукапіс сваёй першай кніжкі «Гульня ў тастамант».

Нялёгка дылемы ставіліся колісь і на міжнароднай канферэнцыі па дзіцячай культуры «Думаеш пра будучыню — дзейнічай сёння!» на шведскай выспе Готланд, дзе пашчасціла пабываць. Дзяліліся дэлегаты і сваім пазітыўным досведам. Да прыкладу, палякі расказалі, што стварылі фундацыю «АВ-СХХІ», адна з ініцыятыў якой «Cala Polska czyta dzieciom» («Уся Польшча чытае дзецям»). Калі спрошчана, дык сутнасць яе — штодня бацькі павінны чытаць услых сваім дзецям добрыя кнігі хаця б дваццаць хвілін. За гонар лічаць чытаць услых у дзіцячых калектывах і аўдыторыях знакамітыя педагогі, акцёры, спартоўцы, палітыкі! Напэўна ж, згадваюць яны сваё дзяцінства і спрабуюць патлумачыць дзецям складанасці свету дарослых.

Устрымаюся ад катэгарычнасці наконт таго, што намерваюся перакладаць творы для дзяцей, а вось выдаваць іх буду напэўна. Адносна нядаўна ў выдавецтве «Радыёла-плюс» выйшлі два паэтычныя зборнікі: «Выпаў грук у грома з рук» Рыгора Барадуліна і «Выйшаў зайчык пагуляць» Артура Вольскага. У абодвух ёсць раздзелы арыгінальных вершаў і перастварэнняў з моваў блізкіх і далёкіх. Гэта таксама як і ў маёй лятаннай кніжцы вершаў дзецям «Кошык Велікодны».

Сямейны шлях

У хату да будучай жонкі ў літаральным сэнсе прывёў мяне дырэктар Траянаўскай СШ Генадзь Журавель. Нізавошта не хацеў ён «адмацоўваць» маладога спецыяліста, бо мастака ў іх не было больш за дзесяць гадоў. Вось і прывёў кватарантам у хату, дзе дачушка, аказалася, давучваецца ў сталічным політэхнічным інстытуце.

Было восем гадоў сустрэч і расставанняў, але потым і сціплае студэнцкае вяселле, бо быў я на перадапошнім курсе філфака. Дужа дапамагалі, асабліва па першым часе, яе бацькі — «Зяць любіць узяць!» Дый першапачатковым капіталам сям'і была двухпакаёўка ва Уруччы, якую атрымала Рая на сваёй працы. У шлюбe мы ўжо тры дзесяткі гадоў, а апошні мой пашпарт нават цвердзіць, што браліся мы двойчы: пашпартыстка паставіла памылковую дату рэгістрацыі, а праз гэта мусіла ануляваць адзін штамп, а ніжэй паставіць на старонцы гэты самы, але з правільнай датаю.

Этымалагічна слова «супругі» азначае «запрэжаныя ў адзін воз», ну дык і цягнем той воз як можам. Тэхнарадавлялося перакваліфікавацца ў гуманітарыя,

зрабіцца на пэўны час выдатным і ўчэпістым выдавецкім рэдактарам, а пры патрэбе яшчэ і бухгалтарам. Чалавек яна вельмі адказны — магла вычытваць тэрміновую карэктуру і глыбокае ночы. Вельмі ўпарты — расчытала апошні, практычна нечытальны рукапісны верш Рыгора Барадуліна. А ўжо сціплы — часам аж залішне!

Склала яна некалькі кніжак non-fiction, найперш па кулінарыі, а таксама паўдзясятка чытанак, прычым падрыхтаваная ёю «Крынічка» вытрымала ўжо пяць перавыданняў. Ад літаратурна-выдавецкай справы, а часам і ад мяне, адпачывае Рая ў падарожжах, а таксама на лысагорскіх сотках, дзе цешыцца са сваіх гадаванцаў — блізу ста гатункаў кветак.

Старэйшая дачушка Алеся скончыла элітарную сталічную матэматычную школу №19, а потым і Белдзяржуніверсітэт па спецыяльнасці «псіхалогія». Працуе практычна па спецыяльнасці — арганізоўвае міжнародныя навуковыя канферэнцыі ў брытанскай фірме, а значыць, ёсць не меншым «інжынерам чалавечых душ», чым татка-літаратар.

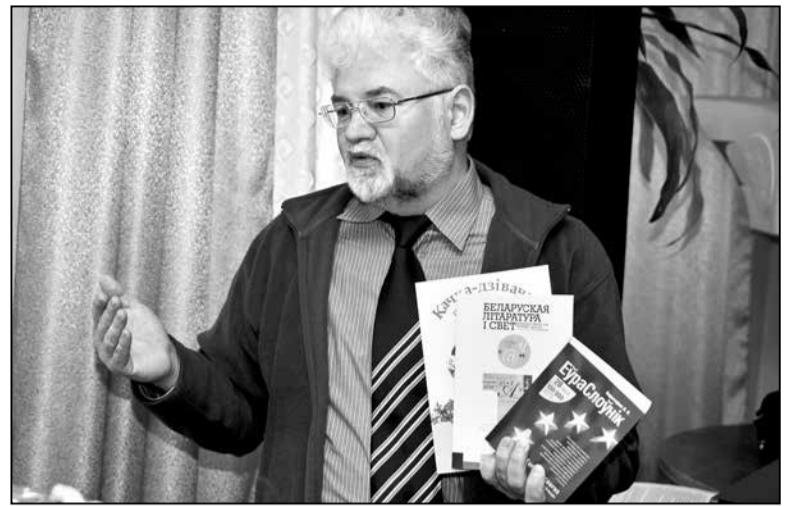
Але і беларускую культуру ведае. Зайшоў быў аднаго разу да яе ў пакой, а Алеся штосці паспешліва прыхавала. «Ну што ўжо за сакрэты?» — пытаюся. — «Ды вось, аднакласнікі далі пачытаць на адзін толькі вечар», — адказала яна і паказала кніжку Рыгора Барадуліна «Здубавецця. Рагацё. Прыбабунькі...», што «стаіць» на падмурку народнага гумару. Прынёс я тады са свайго кабінета асобнік з аўтарскай дэдыкацыяй «Шаноўным Уладзіміру й Раісе — на марцовы настрой і кугіклівы вынік! Дзядзька Рыгор. 19.XII.99. Менск» і словамі: «Чытай, дачушка, і нікуды не спяшайся!» і аддаў ёй.

Мае яна і несумненны літаратарскі талент. Калі зайшла гаворка пра ўступленне ў Беларускую асацыяцыю журналістаў, дык акрамя тых публікацый, пра якія я ведаў, прынесла яшчэ і важкі стос матэрыялаў з часопісаў па псіхалогіі дый эканоміцы. Аднаго разу, як аказалася, падвёў яе дыктафон, дык яна дома цалкам узнавіла гутарку з кіраўніком адной з найбуйнейшых кампаній сотавай сувязі... па памяці, а той вельмі ўпадабаў публікацыю.

Малодшая дачушка Хрысціна вучылася спачатку ва ўручанскай школе, потым у Парнаце — Рэспубліканскай гімназіі-каледжы мастацтваў, а сталася выпускніцай легендарнага Коласаўскага ліцэя. Мае яна дыплом культуролага Варшаўскага ўніверсітэта, але і чыста мастакоўска адукацыя прыдалася — ёсць хлеб са свайго агенцтва «Маляванне эмоцыямі».

Дачушкі птушкамі разляцеліся па свеце, а вось трохколерная котка Тайга, прынесена імі ў хату, дваццаць гадоў жыве сабе ў нас дый у вібрывы не дзьме.

Пры інфармацыйнай падтрымцы культурніцкай кампаніі «Будзьма беларусамі!»

Мінск, сядзіба БНФ, агульнанацыянальная дыктоўка, 2008 г.

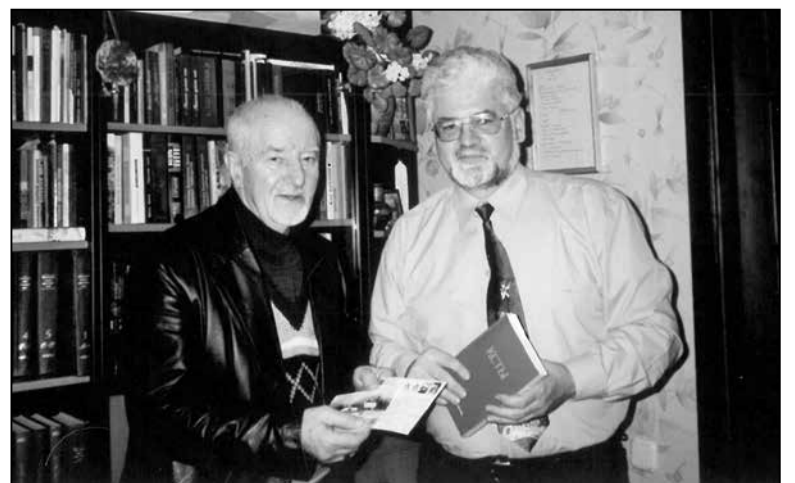
У сямейным атачэнні: з жонкай і дачкамі

На радзіме Алеся Адамовіча: Вольга Іпатава, Сяргей Законнікаў, Генадзь Бураўкін, Валянцін Тарас, 2009 г.

З Аляксеем Марачкіным і Уладзімірам Арловым

З Рыгорам Барадуліным на офісе выдавецтва

Свята забытай Канстытуцыі

Аляксей ХАДЫКА

3 мая 1792 года ў Варшаве, Вільні і Мінску, а таксама па ўсёй яшчэ не цалкам разадранай драпежнымі суседзямі-агрэсарамі (Расіяй, Прусіяй і Аўстрыяй) Рэчы Паспалітай святкуецца гадавіна прыняцця амаль забытай у нас сёння Канстытуцыі.

Учаснымі гісторыкамі Канстытуцыя 3 мая 1791 года, прынятая Чатырохгадовым соймам і ініцыяваная апошнім польскім каралём і вялікім літоўскім князем Станіславам Аўгустам Пянятоўскім, разглядаецца як прагрэсіўная. Гэта была ўвогуле першая ў Еўропе і другая ў свеце (пасля амерыканскай 1787–1789 гадоў) Канстытуцыя.

У Рэчы Паспалітай яна ўводзіла канстытуцыйную манархію, упершыню паводле прыняцця Асветніцтва падзяляла галіны ўлады на заканадаўчую, выканаўчую і судовую (канцэпцыя французскага асветніка Шарля Мантэск'ё), рэфармавала ў рацыянальным накірунку дзяржаўны лад і дзяржаўны апарат. Ствараўся ўрад (Стража правоў) з караля і міністраў, якім дапамагалі адпаведныя галіновыя міністэрствы — урадавыя камісіі.

Па волі народа

Лепш за ўсё новы дух Канстытуцыі адлюстроўвае артыкул «У. Урад, або вызначэнне публічных улад», які сцвярджае ўслед за Жан-Жакам Русо: «Усялякая ўлада ў чалавечым грамадстве бярэ свой пачатак у волі народа».

Такім чынам, упершыню ў айчынным заканадаўстве прагучала слова «народ».

Канстытуцыю стваралі і пісалі лепшыя прадстаўнікі патрыятычнага лагера — побач з каралём — граф Ігнацы Патоцкі, граф Станіслаў Малахоўскі і Гуга Калантай. Падтрымалі — Адам Чартарыйскі, лідар шляхты ВКЛ маршалак канфедэрацыі Вялікага Княства Літоўскага князь Казімір Нестар Сапега.

Канстытуцыя стала апошняй спробай уратавацца. Рэч Паспалітая пазбаўлялася ўласных ёй хвароб працэсу кіравання дзяржавай (памятаецца Энгельсавы «Польшча трымаецца беспарадкама?»).

Найперш прыняццю *liberum veto*, якім падкупленыя замежнымі агентамі шляхцікі тапілі кожную рацыянальную ініцыятыву, а таксама права на шляхецкія канфедэрацыі, фактычна легальныя бунты

нобіляў. Колькасць войска мусіла павялічыцца да 100 тысяч, кіраванне ім перайсці на прафесійную аснову. Правы шляхты ўнармоўваліся, а мяшчан — пашыраліся аж да права куплі маёнкаў і атрымання шляхецкага стану.

Абвешчаліся тыпова раннебуржуазныя і патрыятычныя рэформы.

Цікава, што, як і амерыканская, наша Канстытуцыя ў 1791 — пачатку 1792 гадоў ратыфіка-

ных, пра яго кажуць бы скрозь зубы?

Адна з прычын, «агульнадэлагічная» — дзяржава пачала называцца Рэч Паспалітая Польская. Пішучы, што яна, быццам, зрабілася ўнітарнай замест федэратыўнай, гісторыкі хітруць. Унітарнасць не абвешчалася Канстытуцыяй 3

мая (уряд і міністэрствы) ствараліся агульныя, пры адпаведнай вжоце ад абодвух народаў. Прычына зразумелая — трэба было ратавацца перад агрэсіяй суседзяў, і тут маглі дапамагчы толькі эфектыўнае кіраванне. Зараз мы ведаем — не дапамагло. Але не варта забываць: у ВКЛ засталася свая судовая сістэма, свой скарб, сімволіка, сістэма пасадаў, тытулаў і званняў, роўнае прадстаўніцтва ў агульным сойме і яго камісіях. Месцам правядзення соймаў вызначалася Варшава, але соймы маглі адбывацца раз на 3 гады ў Гродне.

Магчыма, па сёння выклікае пэўны пратэст абвешчэнне ў першым артыкуле Канстытуцыі «каталіцкай рэлігіі абодвух абрадаў» (рымска-каталіцкага і ўніяцкага) пануючай рэлігіяй у Рэчы Паспалітай. Але, заўважым, іншым канфесіям і рэлігіям гарантавалася свабода і талерантнасць. Нават улічваючы, што праваслаўнымі і пратэстантамі ў ВКЛ на той час была абсалютная меншасць жыхароў. Значна болей налічвалася іудзеяў, і яны шчыра віталі абвешчэнне Канстытуцыі святкаваннямі.

вонпаль (у Полацкім ваяводстве на тагачаснай мяжы з Расіяй) мемарыяльную калону ў гонар Канстытуцыі. Каб увекавечыць месца, дзе, па яго словах, заканчвалася свабода і пачыналася няволя.

Канец Канстытуцыі і ВКЛ

Часы былі цяжкія. Скончыліся яны здрадай Таргавіцкай канфедэрацыі, абвешчанай падкупленымі Расіяй шляхціцамі ў Пецярбурзе 27 красавіка 1792 года. Уварваннем 100-тысячнага расійскага войска, а з другога боку краіны — прускага. Ганебным Гарадзенскім соймам 23 лістапада 1793 года, які спыніў Канстытуцыю 3 мая і прызнаў другі падзел Рэчы Паспалітай. Паразай паўстання 1794 года Тадэвуша Касцюшкі, які змагаўся за аднаўленне Канстытуцыі краіны і за яе вызваленне. І канчатковай пагібельлю ВКЛ у 1795 годзе.

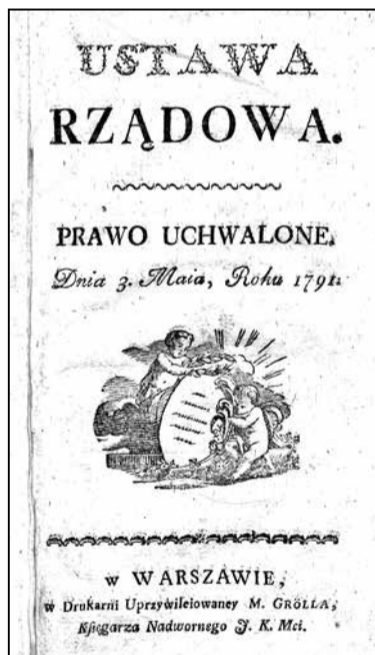
А мы напрыканцы прыгадваем імёны тых, хто падпісаў Канстытуцыю ад ВКЛ, разам з 4 пасламі ад Малапольшчы і такой жа колькасцю ад Вялікапольшчы. Іх таксама было чацвёра: інфлянцкі і курляндскі біскуп граф Юзаф Касакоўскі, троецкі кашталан граф Казімір Канстанцін Плятэр, пасол Жамойцкага староства граф Юзаф Забэла, пасол Мінскага ваяводства Яцак Антоні Путкамер.

Дзень 3 мая ўжо адзначаюць у Польшчы — з 1981 года, і Літве — з 2007 года.

Даўно надыйшоў час вяртацца ад чужых да сваіх святаў.

Насіць свае стужкі. Называць вуліцы імёнамі сваіх герояў, хоць бы Казіміра Нестара Сапегі ды Яцака Антонія Путкамера.

Гэта была першая ў Еўропе і другая ў свеце (пасля амерыканскай) Канстытуцыя. Яна ўводзіла канстытуцыйную манархію і падзел улады на заканадаўчую, выканаўчую і судовую

валася на месцах. І ў ВКЛ нават больш хутка, чым у Польшчы. За азначаны час у Беларусі — Літве 27 соймаў шляхты з 33 прысягнулі Канстытуцыі; а ў Польскім каралеўстве — з 42 соймаў 10 соймаў прысягнулі, а 27 соймаў толькі папярэдне ўхвалілі Канстытуцыю. Але ўхвалілі.

Краіна дзвюх дзяржаў

Чаму ж у беларускіх рэаліях і сёння гэта — забытае свята, а ў энцыклапедыях, нават сучас-

ная, па-ранейшаму заставалася краіна дзвюх дзяржаў — Польскага каралеўства і ВКЛ.

Больш за тое, непасрэдна сам Чатырохгадовы сейм, які і прыняў Канстытуцыю 3 мая, 20 кастрычніка таго ж 1791 года даў дадатковую інструкцыю з далікатнай нагоды. Яна называлася «Узаемныя заручыны абодвух народаў» і фіксавала надалей адзінства ды непадзельнасць Кароны Польскага каралеўства і Вялікага Княства Літоўскага ў адзінай дзяржаве. Так, безумоўна, органы кіраван-

Першыя стужкі

Менавіта тады ў нас пачалі насіць стужачкі на капелюшах і адзенні — толькі не чырвона-зялёныя, а зялёна-белыя (май і свабода), са словамі «кароль, закон і Айчына». Або «Кароль з народам. Народ з каралём», — такі надпіс адной з першых зрабіла пляменніца караля графіня Марыя Тэрэза Тышкевіч (з роду Панятоўскіх), адразу стварыўшы модны «трэнд».

У 1792 годзе Ян Лапацінскі паставіў у сваім маёнтку Ля-

НОВЫ ЧАС

Агульнапалітычная штотыднёвая газета
novychas.info

Выдаецца з сакавіка 2002 г.
Галоўны рэдактар
Кароль Аляксей Сцяпанавіч

ЗАРЭГІСТРАВАНА Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь. Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі № 206 ад 20 ліпеня 2009.

ЗАСНАВАЛЬНІК Мінская гарадская арганізацыя ГА ТБМ імя Ф.Скарыны. Адрас. 220005, г. Мінск, вул. Румянцава, 13. Тэл. (+375 17) 284 85 11.

ВЫДАВЕЦ Выдавецкае ўнітарнае прадпрыемства «Час навінаў». Пасведчанне ад 25.04.2014 г.

АДРАС РЭДАКЦЫІ І ВЫДАЎЦА 220113, г. Мінск, вул. Мележа, 1–1234. Тэл. +375 29 986-38-05, +375 17 268-52-81 novychas@gmail.com; novychas.info

НАДРУКАВАНА ў друкарні УП «Плутас-Маркет». г. Мінск, вул. Халмагорская, 59 А. Замова № 610

Падпісана да друку 08.05.2015. 8.00. Наклад 7000 асобнікаў. Кошт свабодны.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы пазіцыі аўтараў. Пры выкарыстанні матэрыялаў газеты спасылка на «Новы Час» абавязковая. Рукапісы рэдакцыя не вяртае і не рэагуе мастацкія творы. Чытацкая пошта публікуецца паводле рэдакцыйных меркаванняў.